

*LAMPADARUL
DE AUR*

Mielul lui Dumnezeu

Christian Chen

ISSN 1453-0481

Volumul 32

„Iată Mielul lui Dumnezeu”

Să citim din Apocalipsa 14, începând de la versetul 1: „și am văzut, și iată Mielul stând pe muntele Sion și cu el o sută patruzeci și patru de mii având numele Său și numele Tatălui Său scris pe frunțile lor. și am auzit un glas din cer ca un glas de ape multe și ca un glas de tunet mare. și glasul pe care l-am auzit era ca al cântăreților cu harfa care cântă la harfele lor. și cântau o cântare nouă înaintea tronului și înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea decât cei o sută patruzeci și patru de mii, cei răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii pentru că sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. În gura lor nu s-a găsit minciună, pentru că sunt fără vină”.

Să ne rugăm Domnului: *„Doamne iubit, Îți mulțumim că prin harul și îndurarea Ta putem fi aici. Dorim să fim asemenea Mariei care a stat la picioarele Tale. Vorbește inimii noastre, Doamne. Atinge-ne inima și transformă-ne. Te rugăm să faci Tu ca după această conferință să mergem acasă ca oameni schimbați. Îți mulțumim că ne-ai adunat aici împreună. Îți mulțumim că ai făcut posibilă această întâlnire. De aceea Te rugăm, Doamne, să folosești acest timp pentru a ne cuceri; să stăpânești inimile noastre, să faci din inimile noastre tronul Tău. Te rugăm în numele Domnului Isus, Amin”.*

Să revenim acum la capitoul 14 din Apocalipsa. Aș dori să vă ofer o explicație simplă. Știu că mulți sunt foarte curioși cu privire la acest pasaj, însă eu voi atinge doar câteva subiecte principale cu ocazia acestei conferințe.

În primul rând vedem că Mielul stătea în picioare pe muntele Sion. Desigur, este vorba despre Sionul ceresc, pentru că apar aici niște făpturi vii și niște bătrâni care cântau o cântare nouă înaintea Tronului. Dar apoi observăm că Domnul nu stătea acolo singur, ci împreună cu El erau o sută patruzeci și patru de mii. Cine sunt aceștia și cum îi putem descrie? O descriere completă ar cere prea mult timp. Vom reține deocamdată doar că Domnul nu stătea singur pe muntele Sion, ci avea o sută patruzeci și patru de mii de însoțitori. Dacă citim mai departe, aflăm imediat cine erau aceștia: în ultima parte a versetului 4 scrie că ei Îl urmează pe Miel oriunde merge El, și, întrucât Domnul se afla pe Muntele Sion, ei erau acolo împreună cu El. Aceasta este imaginea însoțitorilor Mielului.

Citind mai departe, imaginea este completată cu ideea biruitorilor. În permanență, în cartea Apocalipsa, Domnul Își cheamă biruitorii. Viața biruitoare a

fost dintotdeauna preocuparea centrală a lui Ioan. Când Biserica se afla în condiții anormale și majoritatea sfinților era sub orizontul voii lui Dumnezeu, metoda Domnului nostru a fost – și este și astăzi de altfel – să-și cheme biruitoarii de pretutindeni. De unde știm că cei o sută patruzeci și patru de mii sunt biruitoari? Din nou, din context: „Ei Îl urmează pe Miel oriunde merge El”, și „Au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (versetul 4).

Mai departe, la sfârșitul capitolului, întâlnim imaginea unei recolte. Știți că agricultorul așteaptă întotdeauna momentul potrivit pentru seceriș, acel moment când grâul este auriu, ajuns la maturitate – atunci agricultorul trece la seceriș. Despre acest moment se vorbește la sfârșitul capitolului, iar la începutul capitolului Ioan vorbește despre cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Ce înseamnă aceasta? Vă aduceți aminte de pilda Domnului Isus referitoare la Semănătorul care a ieșit să semene. Sămânța a căzut în patru feluri de pământ. Doar cea căzută în pământul bun a adus multă rod. Cum definim pământul bun? Cele patru feluri de pământ reprezintă, de fapt, patru feluri de inimi. Domnul nostru nu a explicat care este pământul cel bun, însă când a spus pilda aceasta se afla în apropiere de Capernaum și Horazim. Ascultătorii au înțeles cu siguranță la ce se referea Domnul. Zona Mării Galileii este o regiune vulcanică. Cu multe mii de ani în urmă, în zona muntelui Hermon a fost o erupție vulcanică în urma căreia s-a format Marea Galileii. Din acest motiv marea se află la două sute de metri sub nivelul mării, fiind cea mai joasă mare cu apă dulce din lume, ba chiar cea mai joasă mare de pe întregul Pământ. Din cauza lavei rezultate din erupția vulcanică, tot solul din jurul zonei Capernaum și Horazim este negru. Dacă solul este negru sau cafeniu, el absoarbe mult mai puternic lumina soarelui, iar sămânța plantată aici va fi prima care va da rod.

În general, întâiul rod se referă la grâul care ajungea la coacere înaintea celeilalte recolte. El a absorbit lumina solară și s-a maturizat mult mai repede decât restul spicelor. Cele dintâi roade trebuiau duse la Ierusalim pentru a fi legănate înaintea Domnului cu ocazia sărbătorii celor dintâi roade. Acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul. Sunt cele mai bune, crema întregii recolte. Dacă îi întrebai pe preoții de pe vremea Domnului Isus de unde se putea obține întâiul rod, ți s-ar fi spus că primele roade întotdeauna veneau din zona Capernaum și Horazim - zona Mării Galileii. De ce? Pentru că acel pământ a fost prelucrat de Dumnezeu într-un mod tainic. Istoria acelui sol nu este cunoscută omului, dar este cunoscută de Domnul în întregime. În exterior s-a văzut un vulcan, o erupție, distrugere totală, lavă ajunsă la suprafață – moarte. Evenimentul ar putea fi calificat drept o respingere totală din partea Domnului.

Dar solul cel bun acolo s-a format, sub mâna lui Dumnezeu, și doar Lui îi era cunoscută adevărata istorie. Acum, pentru că întregul sol a căpătat culoarea neagră, absorbea energia maximă venită de la soare. De aceea aici se formau primele roade.

Înțelegeți? Primele roade sunt exact ca și orice alt rod, dar cine sunt? Cine sunt primele roade pentru Dumnezeu? Ele au trecut exact prin același proces de creștere, dar, datorită lucrării lui Dumnezeu, nu doar au crescut, ci au și privit la soare – și-au întors privirea spre Domnul, Soarele dreptății. Cu cât trăim mai mult în prezența Lui, cu cât ne deschidem mai mult inima spre Domnul (și dacă inima noastră a fost zdrobită și în ea a lucrat înainte Crucea), sămânța pe care El a plantat-o în noi, viața lui Cristos așezată în noi începe să crească. Acești oameni sunt ca oricare alții. Toți au viața în ei și în toți acea viață a lui Cristos trebuie să crească. Dar acești oameni au trăit întotdeauna în prezența Domnului. Ei au fost dispuși să se lepede de ei înșiși, să-și ia crucea și să-L urmeze pe Domnul, așa că pe când majoritatea era încă era în așteptarea maturizării, ei au ajuns la maturitate primii. De aceea ei au fost secerăți primii, pentru a fi aduși ca jertfă înaintea Domnului Însuși. Din acest motiv este scris că ei au fost aduși ca prim rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Astfel, știm că ei sunt biruitorii. Este o imagine deosebit de frumoasă.

Ită-ne ajunși astfel la tema acestei conferințe: Însoțitorii Mielului. Cât de mult am dori să fim însoțitorii Lui! Când am citit despre primul rod pentru Dumnezeu, i-am văzut pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Când majoritatea este încă în așteptarea maturizării, ei deja sunt gata pentru a fi prezentați Domnului Însuși. Ei nu mai trebuie să rămână nicio clipă pe ogor, ci trebuie să fie aduși imediat înaintea Domnului.

Ne vom concentra atenția asupra unui singur lucru: printre aceste dintâi roade, vrem să le căutăm pe cele mai timpurii. Știți că autorul cărții Apocalipsa este Ioan și știți că el este unul din cei doisprezece apostoli. Ioan și Andrei au fost primii care L-au urmat pe Domnul. Ioan este chiar primul dintre primele roade, alături de Andrei. Ioan a trăit cel mai mult dintre cei doisprezece ucenici, deci, cu siguranță, a parcurs un drum lung. Când întâlnești un creștin mai în vârstă, chiar dacă el nu se remarcă prin cunoștințele lui, poți învăța din experiența lui. Ioan a fost primul care a început să-L urmeze pe Miel. Mai târziu a venit și fratele său, Iacov. Iacov a fost primul martir. El a umblat cu Domnul, dar viața lui a fost foarte scurtă. Cu siguranță a avut o experiență minunată, dar nu putem învăța prea multe de la el. Dintre cei doisprezece, de ce Ioan a fost singurul care a trăit cel mai mult, aproape o sută de ani? El a fost primul care

L-a urmat pe Miel, iar dintre cei doisprezece a fost ultimul rămas pe pământ. Cristos este Alfa și Omega. Dacă cineva ar putea să ne spună care este calea de a-L urma pe Domnul, nimeni nu ne poate ajuta mai mult ca Ioan.

Oare Domnul nostru poate fi urmat așa cum cei din vechime îi urmau pe mării filozofi? Bineînțeles că nu. În primele trei Evanghelii scrie că ucenicul nu poate fi mai presus de învățătorul lui. Uneori, Domnul Isus îi învăța pe oameni și se purta exact ca un rabin. Erau mulți oameni care stăteau la picioarele Lui, dorind să învețe ceva. Dacă citim deci doar primele trei Evanghelii, avem impresia că a fi un ucenic al lui Cristos este la fel cu a fi un ucenic al lui Socrate sau al unui alt mare filozof. Unii chiar i-au comparat pe ucenicii marilor filozofi cu ucenicii lui Cristos. Ei spun: Socrate, Aristotel și Platon și-au învățat ucenicii o sută treizeci de ani, și aceștia sunt răspândiți pretutindeni în lume. Domnul Isus a fost cu ucenicii Lui doar trei ani și jumătate – comparați trei ani cu o sută treizeci! – și, în afară de Iuda, ceilalți unsprezece ucenici au fost atât de puternic folosiți de Dumnezeu, încât cu adevărat au revoluționat lumea. La început au fost doar doisprezece, apoi, la Rusalii, o sută douăzeci, iar de atunci înainte, până astăzi, milioane și milioane de ucenici, încât oricine poate să-și dea seama că lumea nu mai este la fel. Domnul nostru a putut face aceasta având doar doisprezece ucenici.

Dar credeți că felul în care noi îl urmăm pe Domnul este același cu cel în care alții i-au urmat pe mării filozofi? Desigur că nu. Cine poate să ne explice calea de a-L urma pe Domnul? Cu siguranță, apostolul Ioan. Pe când avea în jur de o sută de ani, a scris un fel de jurnal - Evanghelia sa, o Evangheligie foarte diferită de toate celelalte. În ea și-a adus aminte de lucruri din trecut. Și-a amintit de prima întâlnire cu Stăpânul său, apoi cum, după aproape trei ani și jumătate, a stat sub umbra crucii; cum, în ziua învierii Domnului, a descoperit că mormântul Lui era gol; apoi, fiind duși pe Muntele Hermon, cum a văzut norul care L-a înălțat pe Stăpânul său. De la acel eveniment au mai trecut șaiszeci sau șaptezeci de primăveri și toamne, iar acum se afla în Insula Patmos. După înălțarea Domnului, el L-a urmat în continuare, în duh. A învățat să locuiască în Domnul și să-L lase pe Domnul să locuiască în el. A lăsat cuvântul lui Cristos să locuiască în el. A lăsat ca dragostea lui Cristos să îl umple. În fiecare zi și-a luat crucea și L-a urmat pe Domnul.

Fratele său a devenit între timp martir. Pentru a deveni martir, ai nevoie de harul lui Dumnezeu. Procesul nu durează decât vreo douăzeci de minute – asta e tot. În acel timp scurt, Îi ceri Domnului să îți dea har, și inima ta va fi tare ca a unui leu, fața ta va fi ca fața unui înger. Din harul lui Dumnezeu, vei primi

curajul necesar pentru acele douăzeci de minute, după care vei fi în glorie. Iacov a fost primul martir pentru Cristos. Totul a fost prin harul lui Dumnezeu. Dar Ioan a fost lăsat pe pământ. Petru plecase, Pavel plecase, toți tovarășii lui erau plecați, dar el a rămas - singur pe acest pământ și, totuși, a continuat să meargă pe aceeași cale. Oriunde mergea Mielul, el Îl urma luându-și crucea zi după zi – și a trăit foarte multe zile. A avut foarte multe zile de purtat crucea. Așa cum Iacov era un martir mort, Ioan a trăit ca un martir în viață. El putea spune împreună cu Pavel și psalmistul: „Suntem duși la înjunghiere în fiecare zi”. Pe această cale Ioan a mers trei sute șazeci și cinci de zile – un an, apoi încă trei sute șazeci și cinci de zile – încă un an, au trecut mai mult de trei mii de zile – zece ani, apoi chiar douăzeci de mii de zile. Și în fiecare zi și-a luat crucea și L-a urmat pe Stăpânul său.

Toți tovarășii lui deveniseră martiri pentru Cristos, în afară de el. Probabil se întreba: „Nu sunt vrednic să fiu martir pentru Cristos? Nu sunt destul de bun, ca frații mei? De ce au fost ei privilegiați să devină martiri pentru Cristos?” Dar Domnul are calea Lui. E voia să îl învețe o lecție. Nu pentru el însuși, ci pentru tine și pentru mine. Dacă ți se pare că zilele tale sunt prea multe sau că este prea grea crucea pe care o porți, dacă te gândești că povara ta e prea mare pentru tine, privește la Ioan. Mai mult de douăzeci de mii de zile în care el și-a luat crucea și L-a urmat pe Domnul. Având aproape o sută de ani, era prea bătrân pentru a mai putea trece prin vreo formă de tortură. E nevoie de puterea tinereții pentru a putea îndura suferința torturii, și Ioan era prea bătrân pentru asta. El trebuia cruțat de orice suferință. Dar în capitolul unu din Apocalipsa, el spune: „Eu, Ioan, fratele vostru, părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Isus Cristos” – se afla pe insula Patmos, în exil, la aproape o sută de ani. Dacă ar fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, înțelegem că ar fi putut îndura orice formă de suferință. Și totuși, acum, în insula Patmos, el spune: „Eu, Ioan, fratele vostru, părtaș cu voi la necaz și suferință...” Dacă ți se pare că suferi prea mult sau că e prea grea crucea ta, adu-ți aminte de fratele tău Ioan, care a parcurs o cale lungă. Oriunde a mers Mielul, el L-a urmat.

Așadar, să vedem ce are de spus Ioan. Să-l lăsăm să ne descrie felul în care a umblat el cu Domnul. Unde găsim aceste informații? Dacă deschidem Evanghelia după Ioan, vom descoperi că, de fapt, ea reprezintă tocmai consemnarea acestei umblări. Care este acea cale? În cartea Faptele Apostolilor apare ideea unei căi. Însă cum descriem acea cale de la început până la sfârșit? Dacă citim întreaga Evanghelie după Ioan, aflăm imediat începutul și sfârșitul acelei căi. În Evanghelia după Matei și în cea după Marcu se spune că Domnul

le-a adresat lui Petru și Ioan chemarea: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Dacă nu citim cu atenție, deducem că aceasta a fost prima întâlnire dintre Ioan și Stăpânul său, dar este greșit. Atunci pe Ioan îl găsim reparând mrejele, dar nu acela a fost începutul. Acelea s-au întâmplat cu un an după adevăratul început, iar lucrurile petrecute în acel an sunt consemnate chiar de el. Înțelegeți? De ce a trăit Ioan cel mai mult? Dacă Domnul îți dă o viață lungă, înseamnă că trebuie să aibă un motiv. Datorită lui Ioan, noi putem înțelege cum este acea cale a urmării Mielului.

Deci unde aflăm începutul? Când Ioan își reamintea cele petrecute, avea deja aproape o sută de ani. Uitase tot ce se întâmplase recent, și, cu siguranță, memoria îl înșela în multe privințe, dar de fiecare dată când își amintea de zilele de la început, nu comitea nicio greșeală. Își amintea prima întâlnire cu Stăpânul său. Acel moment a fost cel mai prețios din întreaga lui viață. Când a fost prima ta întâlnire cu Stăpânul? Când a fost momentul când L-ai întâlnit pe Salvatorul tău? Un bărbat și o femeie căsătoriți de mult timp, când ajung să sărbătorească nunta de aur, privesc înapoi și își aduc aminte de multe momente plăcute. Sunt încă împreună. Cu siguranță își aduc aminte de momentul în care s-au întâlnit prima oară – și ce culoare avea cămașa celui Făt-Frumos! Dragostea a făcut ca totul din jurul lor să fie plin de viață. Nu își aduc aminte doar de acea culoare, ci își aduc aminte și de pomi, de păsări... Așa a fost și în cazul lui Ioan. El s-a prezentat pe sine în felul următor: „Cel pe care-l iubea Isus”. În întreaga Evanghelie după Ioan el stă ascuns; nu s-a autointitulat niciodată „apostolul Ioan”. Autoritatea sau poziția lui nu a avut nicio semnificație pentru el. El a vrut ca noi să îl reținem ca Ioan, „cel pe care-l iubea Isus”. Ioan a fost cel care s-a sprijinit pe pieptul lui Isus. Datorită acelei iubiri, el își aducea aminte totul. Dacă dragostea e prezentă, și amintirea e prezentă.

Ioan nu a uitat nicio clipă prima lui întâlnire cu Stăpânul. Ne spune că era ora patru după-masa, și s-a întâmplat în Betania de dincolo de Iordan. Sunt două Betanii, deși în toate cele trei Evanghelii nu apare decât una singură, cea de lângă Ierusalim. Dar acum Ioan „repară mrejele” - completează informațiile, pomenind de existența celeilalte Betanii. Ioan specifică limpede că și-a întâlnit Stăpânul în Betania de dincolo de Iordan. Acea Betanie se afla pe înălțimile Golan din Siria de azi. De acolo până în Betania de lângă Ierusalim este o călătorie cam de patru zile. Acolo a fost locul unde Domnul l-a ascuns pe Ilie lângă pârâul Cherit. Era un loc ascuns. În fiecare zi Dumnezeu trimitea niște corbi care să-i ducă mâncare lui Ilie. Exact acolo Domnul și-a chemat primii ucenici. Dacă vrei să-L urmezi pe Domnul, trebuie să fii ca Ilie. Dacă poți crede

că îți vor aduce corbii mâncare în fiecare zi, atunci vei putea crede în Dumnezeuul corbilor. În acel loc L-au întâlnit pe Stăpânul lor primii ucenici. Dacă citim mai departe în Evangheliile, și în special în Evanghelia după Luca, vedem că Domnul și-a condus ucenicii pe drum până în apropierea celeilalte Betanii, de unde S-a înălțat la cer. Betania aceasta se află pe partea din spate a Muntelui Măslinilor. Domnul S-a înălțat la cer de pe Muntele Măslinilor, fața Lui fiind îndreptată spre ucenici. În timp ce Se înălța, Și-a întins mâinile și i-a binecuvântat. Cu acest gest S-a înălțat la cer. Așadar, ucenicii s-au întâlnit cu Stăpânul lor în Betania și și-au luat rămas bun de la Stăpânul lor tot în Betania. Începutul ucenicii este Betania, iar sfârșitul ei este tot Betania. Dar, rețineți: fără Evangheliile după Ioan, am cunoaște doar sfârșitul, nu și începutul. Calea urmării Mielului este de la Betania la Betania.

Betania înseamnă Casa Smochinelor. Cunoașteți întâmplarea: când Isus a văzut acel smochin în care nu a găsit rod, a blestemat smochinul. Acel smochin reprezintă națiunea Israel, reprezintă Ierusalimul și istoria sa glorioasă care, pe vremea Domnului Isus, era întocmai asemenea unui pom uriaș plin de frunze. Domnul, când S-a aflat lângă acel pom, era flămând, dar nu a putut găsi nimic care să-L sature. Aceasta s-a întâmplat cu poporul Israel. Israelul a avut o istorie minunată, care însă s-a terminat cu cuvintele: „Răstignește-L, răstignește-L!” Domnul a venit la ai Săi, dar ei L-au respins. Erau plin de frunze – plini de o splendoare exterioară -, dar lipsea realitatea.

Când ajungem la subiectul ucenicii și ne întrebăm ce înseamnă a fi un ucenic, imediat ne ducem cu gândul la marii filozofi, la marii maeștri sau marii rabini. Fără îndoială că Domnul nostru este un mare Învățător, cel mai mare chiar, dar mintea noastră tinde să privească la lucrurile exterioare.

La început ucenicii se întâlneau în casele lor, dar după trei sute de ani, trebuiau să fugă dintr-un loc în altul datorită prigoanei. Se adunau chiar prin tunelele de sub Roma. Ba chiar luau Cina Domnului printre morminte. Însă după ce a îmbrățișat creștinismul, împăratul Constantin a găsit o cale prin care nu mai trebuia luată crucea. El a dăruit creștinilor basilicile - acele clădiri uriașe zidite pentru adunările publice. (Cetățenii romani se întâlneau în niște clădiri uriașe, pline de grandoare, făcute astfel ca atunci când cineva intra în holul lor, să simtă greutatea faptului de a fi cetățean al imperiului Roman. Basilicile erau menite să arate gloria Imperiului Roman.)

Acum întregul Imperiu Roman te susținea; nu mai trebuia luată crucea, nu mai era persecuție și fugă dintr-un loc în altul. Dacă voiai să te aduni cu alții, iată locul potrivit: basilica. De aici vine cuvântul biserică. De atunci încolo, cine

voia să-i impresioneze pe oameni, construia cea mai înaltă clădire. Privește acele turnuri! Cum poți știi că undeva este un sat? Uită-te după turnuri – vei recunoaște locul.

Înțelegeți? Este întocmai ca în exemplul smochinului plin de frunze. Și astăzi Domnul nostru este flămând când ajunge sub smochin. Chiar și printre creștini El vede splendoarea exterioară, dar nimic real nu e prezent. Domnul vrea ca interiorul să corespundă exteriorului. Dacă este ceva rău în interior, atunci, după exterior, toți să-și dea seama de asta. Nu trebuie să-ți pui nicio mască. Frunzele sunt doar un mijloc de acoperire. Când au păcătuit, Adam și Eva se aflau sub un smochin. Au cules repede frunze, cu care au căutat să se acopere. Splendoarea exterioară nu are alt scop decât acela de a ascunde rușinea, superficialitatea, starea noastră de oameni morți.

Domnul dorește o casă plină de smochine – aceasta este semnificația Betaniei. De aceea calea urmării Mielului este de la Betania la Betania. Începe cu Casa Smochinelor și se termină cu Casa Smochinelor. Probabil că nu impresionează prea mult lumea, dar, de la început până la sfârșit, aceasta a fost calea pe care i-a călăuzit Mielul.

În mod normal, pentru a se ajunge la fructe, mai înainte trebuie să existe flori. Flori, apoi fructe. Desigur, și frunze. Oricum, flori trebuie să existe. Fiecare plantă are momentul ei de glorie. Când înflorește, oricine poate să-i vadă frumusețea. Dar vă întreb: Ați văzut vreodată flori de smochin? Da, dar nu în exterior. Floarea există, dar ea înflorește în interiorul fructului, iar albinele care zboară în jurul fructului o polenizează. Florile există, însă lumea nu le poate vedea. Numai Dumnezeu știe de existența lor. Această viață este o viață lăuntrică. Această cale este o cale lăuntrică. Cum Îl putem urma pe Miel oriunde merge El? Nu vă luați după filozofii greci. Nu vă luați după rabini. În cel mai bun caz ei vă vor arăta o cale exterioară. Grecii doreau să construiască raiul pe pământ. Ei au pus temelie pe care romanii au construit apoi Roma. Dar toate aceste lucruri sunt exterioare. Toate aceste căi sunt exterioare. Desigur, fără floare nu există fruct, dar, când avem flori, acestea nu sunt decât pentru bucuria Preaiubitului nostru. Suntem ca Sulamita. Întreaga noastră frumusețe este doar pentru Solomon. Dacă citim întreaga Evanghelie după Ioan, găsim exact această cale: de la Betania la Betania. Alfa este Betania, Omega este Betania. Începutul este Betania, sfârșitul este Betania. Acea cale este o cale lăuntrică. Dacă avem vreo frumusețe sau slavă, ea trebuie să fie pentru Domnul nostru.

Într-o zi, Watchman Nee se plimba împreună cu soția lui. Știm că ei au suferit mult, și deoarece doamna Nee era și ea o ființă umană, nu a mai putut

suporta situația și s-a plâns. A încercat să explice anumite lucruri, dar ceilalți i-au răstălmăcit spusele. Când au ajuns acasă, fratele Nee i-a spus: „Ce ai făcut a fost bine, pentru că ai lăsat să iasă afară ce era în tine. Însă în același timp ai lăsat să iasă și harul. Harul făcea să poți păstra totul în secret, pentru că doar Domnul nostru îți cunoaște secretul. Și numai El poate să îți șteargă lacrimile. Acum oamenii știu că noi suferim. Dar nu e bine. Dacă postești, nu lăsa ca lumea să știe că postești. Tatăl, care este în ascuns, te va răsplăti” Ce fel de viață este aceasta? Viața smochinelor. Aceasta este Betania. Și din Betania mergem tot spre Betania.

Mai mult decât atât, în primul capitol al Evangheliei după Ioan vedem că Isus a spus: „Urmați-Mă” – chemarea la ucenicie, dar în ultimul capitol vedem că El i-a spus de două ori lui Petru: „Urmează-Mă”. Noi suntem chemați să-L urmăm pe Domnul de la început până la sfârșit. De ce spunem că Ioan L-a urmat pe Miel? Vă amintiți întâmplarea. Când și-au întâlnit prima dată Stăpânul, Ioan și Andrei îl ajutau pe Ioan Botezătorul să boteze. Erau ajutoarele lui. Ne putem imagina că erau niște oameni sănătoși, tari, puternici. Astăzi, când vedem picturi care îl reprezintă pe Ioan, imediat îl recunoaștem. Știți pictura cu Cina cea de taină. Sunt sigur că îl recunoașteți pe Ioan: cel cu trăsăturile cele mai fine. El s-a rezezat de pieptul lui Isus. Pictura este foarte sentimentală. Dar nu, fraților. Nu cereți unei femei să-l ajute pe Ioan Botezătorul. Nu, ci e nevoie de doi bărbați sănătoși și puternici. Ioan și Andrei erau ucenicii lui Ioan Botezătorul. La început nu erau ucenicii Domnului, nici vorbă.

Dar de ce a devenit Ioan ucenicul lui Ioan Botezătorul? Ioan și Andrei erau o rămășiță, niște biruitori ai Vechiului Testament. Când cei mai mulți oameni nu mai era sensibili la nimic, aceștia doi așteptau venirea lui Mesia. Cunoșteau Cuvântul Domnului, știau că trebuia să vină Mesia, Unsul, așa că se pregăteau. Când Ioan Botezătorul a predicat pocăința, s-a produs o mare trezire. S-a întâmplat ceva neobișnuit. Botezul, conform obiceiului evreiesc, era doar pentru prozeliți, pentru aceia dintre neamuri care doreau să se convertească la iudaism - deoarece erau considerați păcătoși. Cum puteau ei deveni iudei? Întâi trebuiau botezați. Doar neamurile, păcătoșii trebuiau să primească botezul. Potrivit învățaturii evreiești, copiii lui Avraam nu sunt păcătoși. Ei sunt destinați Împărăției care va veni. Ei așteptau venirea Împărăției lui Mesia – în nici un caz nu se considerau păcătoși. Nefiind păcătoși, nu trebuiau nici să se pocăiască. Totuși, pe vremea lui Ioan Botezătorul a fost o mare trezire. Mesajul lui era plin de putere. Mulțimile veneau la el cerând să fie botezate. Ce înseamnă aceasta? Evreii admiteau că sunt păcătoși și doreau să se pocăiască. Acesta a fost

botezul lui Ioan Botezătorul. A fost vremea unei mari treziri. Niciodată poporul evreu nu a mai admis că este păcătos. Ioan Botezătorul a pregătit drumul pentru Mesia. Ioan și Andrei au fost deci niște ajutoare ale lui. Desigur că și ei au mărturisit că sunt păcătoși, de aceea acum îi ajutau pe alții spre pocăință.

Dar într-o zi ei l-au auzit pe stăpânul lor spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Vedeți? Cei botezați, care mărturisiseră că sunt păcătoși, inclusiv Ioan și Andrei, dintr-o dată au auzit în pustie glasul: „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Toți oamenii din Vechiul Testament aveau o singură întrebare: „Unde este Mielul?” Aceasta a fost întrebarea pusă de Isaac, fiul lui Avraam. Când cei doi mergeau împreună spre munte, s-a ridicat această singură întrebare: „Unde este mielul pentru jertfă?” În întregul Vechi Testament există o singură întrebare esențială: „Unde este Mielul”? În fiecare an israeliții țineau sărbătoarea Paștelui, sărbătoarea ispășirii. Ori de câte ori păcătuiau împotriva Domnului, ei își aduceau jertfa - o oaie sau un bou sau un porumbel. Mergeau la templu sau la cort, și preoții îl aduceau ca jertfă pentru ei. Se vărsa sânge. Potrivit Vechiului Testament, când preotul aducea jertfa, el făcea ispășirea, cuvânt care în ebraică înseamnă acoperire. Păcatul era acoperit de sângele aceluia animal, și, din acest motiv, Dumnezeu nu îl mai vedea. Dar problema era că sângele unui animal nu era suficient pentru a ridica păcatul. În Vechiul Testament păcatul rămânea întotdeauna acolo, fiind doar acoperit. Acel animal nu putea niciodată să ridice păcatul. De aceea poporul era în așteptare. Aștepta adevăratul Miel al lui Dumnezeu, adevăratul Paște. Rețineți, deci, că rămânea întrebarea: „Unde este Mielul?”

Ioan Botezătorul i-a făcut să vadă că erau păcătoși, și acum ei erau în așteptarea unei ispășiri. Păcatele lor trebuiau acoperite cumva. De aceea ei aduceau mereu jertfe, pe tot parcursul anului. Dar ei nu aveau nevoie de ispășire, ci de răscumpărare. Care este deosebirea? Când a venit adevăratul Miel al lui Dumnezeu, când Domnul Isus a fost pus pe cruce, El a îndepărtat toate păcatele noastre. Exact acel moment îl aștepta apostolul Ioan. Era o veste prea bună pentru a fi crezută. Ea a avut un efect zguduitor în viața lui. Dintr-o dată el a auzit un glas în pustie: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii”. A doua zi, din nou, când cei doi ucenici se aflau lângă stăpânul lor, L-au văzut pe Domnul Isus trecând pe acolo. Iarăși stăpânul lor a strigat: „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Cu o zi înainte spusese: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” – aici Îl vezi atât pe Miel, cât și pe tine însuși ca păcătos, aceasta a fost prima viziune. A doua zi, când L-au văzut din nou pe Isus trecând, Ioan Botezătorul nu a mai spus decât: „Iată Mielul”. El nu a mai continuat propoziția ca în ziua

precedentă. A fost deosebit de uimit. A uitat de sine însuși. (Întotdeauna când Îl vedem pe Cristos uităm de noi înșine.) Acesta a fost impactul asupra lui Ioan Botezătorul. De asemenea, același a fost impactul și asupra celor doi ucenici. Când l-au auzit pe Ioan spunând aceasta, ei au mers după Isus. Când au auzit acea mărturie – acela a fost momentul mult așteptat – „L-au urmat pe Isus. Au întors spatele vechiului lor stăpân. Aceasta s-a întâmplat la ora patru după masa. În acea seară ei au rămas cu Domnul. Umblarea lor a început prin rămânerea cu Cristos.

Fiți atenți acum la următorul lucru: când cei doi ucenici l-au auzit pe Ioan spunând: „Iată Mielul”, au mers după Isus. Adică au devenit urmași ai Mielului. Din acel moment, oriunde a mers Mielul, Ioan L-a urmat. Oriunde a mers Mielul, Andrei L-a urmat. Acești apostoli timpurii au mers oriunde a mers Mielul. Acesta este începutul căii prin care Îl urmăm pe Miel, și doar Evanghelia după Ioan consemnează acest lucru, oferindu-ne o imagine completă.

Știm că Isus a ieșit să predice Evanghelia la vârsta de treizeci de ani. În primele trei Evanghelii nu apare consemnată decât o singură sărbătoare a Paștelui, Paștele desemnând trecerea unui an, deoarece era ținut în prima lună a anului nou – aceasta ne-ar putea face să ne gândim că Isus a mai rămas pe pământ un singur an, până la vârsta de treizeci și unu de ani. De unde știm de fapt că Isus a mai rămas pe pământ trei ani? Evanghelia după Ioan a fost menită să ne arate calea de a-L urma pe Miel. Ioan consemnează trei sărbătoriri ale Paștelui, pe lângă o sărbătoare anonimă menționată în capitolul cinci, considerată de toți cunoscătorii Bibliei drept un alt Paște. Astfel, Ioan consemnează în total patru sărbătoriri ale Paștelui. Aceasta este cronologia vieții lui Isus Cristos pe pământ. De aici știm că Isus a fost în lucrare pe pământ circa trei ani și jumătate.

Dar de ce își aducea Ioan aminte de fiecare Paște? Ca urmaș al Mielului, nu mai ești tu punctul central, ci Mielul. Dacă ai dori să ții un jurnal, orice lucru pe care l-ai consemna ar fi în legătură cu Mielul. Cum știi că L-ai urmat pe Domnul un an? A trecut o sărbătoare de Paște. Apoi alta. Aduceți-vă aminte de hrănirea celor cinci mii de oameni. Acela minune s-a petrecut în preajma sărbătorii de Paște. Consemnând acel Paște, era ca și cum Ioan ar fi spus: „L-am urmat pe Domnul trei ani”. Fraților, dacă într-adevăr Îl urmați pe Miel, jurnalul vostru ar fi cu siguranță despre Miel.

Primul Paște apare în capitolul doi al Evangheliei după Ioan. Cu siguranță că ei s-au suit la Ierusalim, iar în ziua de Paște, de la ora doisprezece la trei, când preoții erau ocupați cu jertfirea mielului de Paște, probabil că și Ioan și Petru au înjunghiat un miel, sărbătorind împreună. Acela a fost primul an, însă acel miel

era doar o umbră, nu realitatea. Ca ucenic al Domnului însă, Ioan privea spre un viitor strălucit, deoarece Domnul Isus este Mielul. În primul an, mielul aflat pe masa lor era doar o umbră, la fel și la al doilea Paște, la fel și la al treilea. Când ei sărbătoreau Paștele, pe masa lor nu puteau vedea decât un miel înjunghiat – o umbră, dar la al patrulea Paște, în același interval de timp dintre orele doisprezece și trei, Ioan nu se mai afla la templu. Probabil în ceilalți trei ani el a putut să își ducă mielul de acasă, însă nu și acum. Cumva, Ioan a fost cel mai privilegiat, deoarece s-a aflat sub umbra crucii. În acel interval de timp, de la doisprezece la trei, L-a auzit pe Isus strigând pe cruce: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Dintr-o dată Ioan a înțeles: „El este Mielul lui Dumnezeu! El a luat locul meu. Ca păcătos, eu ar trebui să strig: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?” Din cauza păcatului, noi suntem departe, departe de Dumnezeu. A fi respinși de Dumnezeu este singura parte care ni se cuvine. Aceasta este partea noastră – o merităm. Dar de ce a spus Domnul Isus: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit?” Cu proprii lui ochi, Ioan L-a văzut pe Mielul lui Dumnezeu înălțat între cer și pământ. L-a auzit strigând : „Mi-e sete”. De ce? Deoarece trecea prin suferința și durerea iadului. Pentru voi și pentru mine, Domnul a trecut prin suferința morții.

Ioan și-a adus aminte că Domnul Isus a promis femeii samaritene: „Dacă vei bea din această apă, nu vei mai înseta niciodată”. Dacă Îl primim pe Isus Cristos ca Mântuitor al nostru, nu vom mai înseta. Înainte de a fi mântuiți, suferim de sete, pentru că trecem ca printr-un fel de foc. Există în om o dorință care arde ca un foc. Uneori oamenii se îmbată, deoarece dorința după alcool, care arde în oasele lor, e ca un foc. Sau când sunt dominați de alte dorințe aprinse, din nou le este sete; sunt ca acea femeie samaritană: nu avea doar un soț – un soț nu a putut să-i stingă setea. Doi soți, trei, chiar cinci – iar Domnul i-a spus că al cincilea încă nu-i era soț. Fraților, acea femeie însetată din Samaria nu avea doar o sete exterioară, ci una lăuntrică. În ea ardea un fel de foc. Acel foc a fost aprins de iad. Iar acum Ioan L-a auzit pe Isus spunând: „Mi-e sete”. Ce înseamnă aceasta? Ca Miel al lui Dumnezeu, El a luat poziția femeii samaritene; a luat locul tău și al meu. El nu avea niciun păcat, dar a luat locul tău și al meu și a trecut prin suferință și condamnare pentru noi. În cele din urmă a spus: „S-a sfârșit”. Mântuirea s-a realizat.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, aceasta nu mai era umbra Mielului. În toată perioada Vechiului Testament oamenii s-au întrebat unde este Mielul. Vedeau mielul de Paște, dar tot întrebau unde este mielul, deoarece toți acești miei nu erau decât umbre. Ei pot doar să acopere păcatul nostru. Numai

adevăratul Miel al lui Dumnezeu poate să îndepărteze păcatele noastre. Ioan a fost foarte privilegiat. Lui nu i-a fost suficient să-și audă stăpânul spunând: „Iată Mielul”, ci acum se afla sub cruce și cu ochii săi îl vedea pe Mielul lui Dumnezeu. Cu siguranță: că și-a spus: „Domnul meu a ajuns într-un loc greșit. El ar trebui să fie aici, iar eu acolo, pe cruce. Crucea este locul meu, dar pentru că El m-a iubit atât de mult, a luat locul meu”.

Acea dragoste de la cruce a umplut inima lui Ioan. Cu toate că el era un om robust, puternic, acea dragoste i-a topit inima. El s-a descris pe sine ca fiind ucenicul pe care îl iubea Isus. Niciodată nu înțelegi ce este dragostea decât atunci când vezi Cine este pe cruce. Ioan L-a văzut pe Miel și L-a urmat. Acea dragoste nu l-a părăsit niciodată. Acea dragoste este dragostea veșnică. Acea dragoste i-a fost călăuză în fiecare zi, indiferent cât de greu era drumul. El nu a uitat niciodată acel moment, însă, deși imaginea îi era atât de clară în fața ochilor, nu a găsit cuvinte pentru a o exprima. Șaizeci, șaptezeci de ani Ioan s-a scufundat în acel râu al dragostei, dar tot nu a putut descrie cele întâmplate. El L-a văzut pe Miel pe cruce. Problema era că nu avea cuvinte pentru a o descrie. Dar, slavă Domnului, el a fost credincios și a parcurs acel drum lung cu Domnul, iar într-o zi revelația a venit. Duhul Sfânt a pus cuvântul în gura lui. Înainte de aceasta nu exista niciun cuvânt potrivit pentru a descrie cele întâmplate la cruce. El L-a urmat pe Miel, dar și acea imagine a Mielului de pe cruce l-a urmărit, la rândul ei, și nu l-a părăsit niciodată. Într-o zi el a primit cuvântul din cer. Acel cuvânt nu a mai fost primit de nimeni de pe acest pământ înainte. Doar cel care a parcurs lungul drum împreună cu Mielul a fost în stare să ne ofere acea descriere. El a scris acel cuvânt în epistola lui pe când avea aproape o sută de ani, după ce umblase multă vreme pe calea crucii. Care este acel cuvânt? *Dumnezeu este Dragoste.*

Ce descoperire minunată! Trebuie să înțelegem Evanghelia. Dumnezeu este Dragoste. Dumnezeu a iubit atât de mult lumea! El are dragoste din belșug – de aceea a iubit lumea. Dar mai mult decât atât. Dumnezeu este Dragoste. Cum putem înțelege aceasta? Doar dacă stăm la umbra crucii. Dacă vei vedea ceea ce și apostolul Ioan a văzut, atunci vei ajunge la aceeași concluzie: Dumnezeu este Dragoste. Calea urmării Mielului este o cale lăuntrică, ascunsă. Întreaga noastră frumusețe este cunoscută doar de Tatăl ceresc. Aceasta este calea crucii, dar și calea dragostei. De la Betania la Betania.

Doar Evanghelia lui Ioan ne arată toate detaliile acestei căi. Ea este foarte diferită de primele trei. Domnul să ne deschidă ochii. Domnul să facă din tine unul pe care Isus îl iubește. Domnul să te facă un urmaș al lui Cristos.

Să ne rugăm: *Doamne iubit, încredințăm în mâinile Tale acest cuvânt. Poate nu suntem pregătiți pentru acest cuvânt, dar Tu ești foarte pregătit pentru noi. Te rugăm să folosești toate aceste întâlniri pentru ca să înțelegem Calea Ta și pentru ca ochii noștri să fie deschiși. Nu dorim doar să auzim despre Miel, ci să-L și vedem. Și să umblăm în așa fel, încât să-L urmăm. Doamne iubit, cât de mult dorim să fim dintre aceia care Te urmează! Fă-ne să fim așa, Doamne. În numele Domnului nostru Isus Te rugăm. Amin.*

2.

De la Betania la Betania

Să citim din Evanghelia după Ioan, capitolul 1, versetul 28: „Acestea se petreceau în Betania dincolo de Iordan, unde boteza Ioan”. Acesta este locul primei întâlniri dintre primii ucenici și Stăpânul lor. Să citim și din Luca 24, versetul 25: „Și i-a condus până spre Betania și, ridicându-și mâinile, i-a binecuvântat. Și a fost că pe când îi binecuvânta El, a fost despărțit de ei și a fost ridicat la cer”. Vedem aici cum Domnul și-a luat rămas bun de la ucenicii Săi, fiind lângă Betania. De acolo Domnul a fost înălțat la cer. Deci de la Betania la Betania.

Să ne rugăm: *„Doamne, îți mulțumim că din nou ne-ai adunat aici împreună. Cu siguranță ai ceva important să ne spui. De aceea ne-ai adunat aici din diferite locuri. Pentru Tine niciun preț nu este prea mare și niciun drum nu este prea greu. Doar datorită harului Tău suntem aici, ca să primim harul Tău, care este har după har. Știm că în aceste vremuri este dificil să auzim cuvântul Tău. Te rugăm să ne ungi urechile și să ne atragi cu dragostea Ta. Dorim să fim ca Maria când a stat la picioarele Domnului Isus. Dorim ca acest cuvânt al Tău să fie adânc întipărit în inimile noastre. Îți mulțumim pentru ce ne-ai vorbit înainte de masă. Te rugăm să continui să ne vorbești. Continuă să dai ungerea peste cuvântul Tău. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus. Amin”.*

Azi dimineață am văzut deja un lucru foarte important, și anume că noi suntem chemați să fim ucenicii lui Cristos, să-L urmăm pe Miel oriunde merge El. Am văzut apoi că, dintre cei doisprezece ucenici, Ioan L-a urmat pe Domnul aproape șaptezeci de ani. Domnul l-a păstrat în viață atât de mult pentru a ne da un model de urmare a acestei căi. De asemenea, am observat că prima lui întâlnire cu Domnul a fost în Betania de dincolo de Iordan, iar ultima a fost

în Betania de lângă Ierusalim, ceea ce arată că această cale pe care-L urmăm pe Miel este de la Betania la Betania. Dar după ce Domnul S-a înălțat la cer din Betania de lângă Ierusalim, s-au arătat doi martori care au spus că El va reveni tot în felul în care S-a înălțat. Deci de la Betania la Betania nu înseamnă că totul se termină când ajungem la a doua Betanie. Norul care L-a ascuns pe Isus din fața ucenicilor nu a fost punctul final. Betania a fost locul unde ei și-au luat rămas bun de la Stăpânul lor și unde Domnul i-a binecuvântat în timp ce Se înălța, dar El va reveni în același mod. Ucenicii au mers cu Domnul de la Betania de dincolo de Iordan până în locul de unde El S-a înălțat la cer, punct în care au aflat că trebuie să Îl aștepte pe Domnul până va reveni. Această cale nu se termină cu înălțarea Domnului nostru, ci durează mult mai mult, până la revenirea Lui. Aceasta este calea pe care Îl urmăm pe El.

Dimineată am încercat să parcurgem rapid Evanghelia după Ioan și să vedem primul moment al uceniciei, când Ioan a auzit mărturia: „Iată Mielul”. Atunci el și Andrei au mers după Isus, fiind primii care L-au urmat pe Miel. Pe parcursul următorilor trei ani și jumătate, oriunde a mers Mielul, au mers și ei. Doar Evanghelia după Ioan consemnează faptul că au trecut patru sărbători de Paște, ceea ce ne arată că Domnul a fost pe pământ treizeci și trei de ani și jumătate. Paște după Paște, Ioan L-a urmat pe Domnul până când, în cele din urmă, El a fost răstignit pe cruce. În primele trei sărbători de Paște Ioan a putut vedea doar umbra lucrurilor, nu realitatea. El, împreună cu ceilalți apostoli, mergea la Ierusalim, însă nu vedea decât umbra adevăratului Paște. Însă la ultimul Paște, chiar în timp ce preoții erau ocupați cu jertfirea mieilor în templu, Isus a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Ioan L-a văzut cu proprii lui ochi pe Mielul lui Dumnezeu înălțat între cer și pământ și a înțeles că el trebuia să fie, de fapt, pe cruce. El nu era la locul potrivit Crucea era locul potrivit pentru Ioan, pentru că era păcătos. În el fusese mereu întrebarea: Unde este Mielul? Dar acum a găsit, în sfârșit, Mielul lui Dumnezeu pe cruce, iar imaginea văzută l-a urmărit necurmat în timp ce el Îl urma pe Miel. La capătul drumului, el a găsit cuvintele prin care să exprime acea imagine: Dumnezeu este dragoste.

A-L urma pe Miel înseamnă pur și simplu a merge pe calea crucii, dar lucrurile nu se pot opri la cruce. Strict vorbind, crucea este o tragedie. Cei care rămân aici nu se aleg cu nimic decât cu un caracter tragic. Nu putem predica doar crucea, întrucât, atunci când vorbim despre Miel, există ceva mai mult decât crucea: după trei zile, Isus a înviat din morți. Dacă ar fi fost doar crucea, totul ar fi fost o tragedie fără niciun scop, un fel de simfonie fără sfârșit, o dramă

din care lipsește ultimul capitol. Dar nu a fost așa. În Ioan, capitolul douăzeci și unu vedem că Domnul a spus din nou ucenicilor: „Urmați-Mă”. Această chemare are loc dincolo de cruce. Cu trei ani în urmă El le-a spus ucenicilor Săi: „Urmați-Mă”, și, oriunde a mers Domnul, ei L-au urmat, iar crucea a fost un lucru important pe cale. Dar ce înseamnă această urmare a Mielului din capitolul douăzeci și unu al Evangheliei după Ioan? Dincolo de cruce, dincolo de moarte, Domnul încă Își chema ucenicii să-L urmeze. Acum Domnul cel înviat era Cel care chema. Dacă aceasta este dincolo de Calvar, dincolo de cruce, atunci nu mai este o tragedie.

Crucea este o rușine pentru cel ce stă atârnat pe ea, dar pentru cei ce primesc crucea în inimă, ea devine viața lor. Crucea nu mai este o tragedie, pentru că Isus nu doar a murit, ci a și ieșit din moarte. Din acest punct Mielul a continuat să-Și conducă ucenicii, iar după patruzeci de zile i-a dus pe Muntele Măslinilor, în Betania de lângă Ierusalim – Cristos nu doar a înviat, ci S-a și înălțat la cer. Și nu doar S-a înălțat la cer, ci a fost și glorificat de Tatăl Său, primind cea mai înaltă glorie, Numele care este mai presus de orice nume. De acum orice genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi că Isus este Domnul. Dar într-o zi El va reveni. Norul L-a ascuns pe Domnul de privirile ucenicilor, dar, într-o zi, același nor Îl va aduce înapoi. Atunci El se va întoarce în Betania, deoarece știe că acolo sunt ucenicii Lui, care L-au urmat nu doar până la înălțarea Sa, ci tot timpul, până la revenirea Sa.

De la Betania la Betania înseamnă a-L urma pe Domnul nu doar până la răstignirea Sa, nici până la învierea Sa, nici până la înălțarea Sa, nici până la glorificarea Sa, ci până la revenirea Sa pe pământ. Din acest motiv Biserica se află și azi aici. Astăzi în Biserică vedem realitatea smochinelor și descoperim că această cale este o cale lăuntrică, este calea crucii, dar crucea nu mai este o tragedie. În Biblie, moartea și învierea sunt întotdeauna legate împreună. Noi nu Îl urmăm pe Domnul până la Calvar. Aceasta nu ar produce în noi decât un caracter tragic. Da, mergem pe calea crucii, dar fără cruce nu este cunună. Calea crucii ne va conduce mai departe, spre seceriș, mai departe, spre glorie, mai departe, spre cunună. Aceasta este calea pe care Îl urmăm pe Miel.

Astăzi, acest aspect al urmării Mielului pe calea crucii este greșit înțeles. Întotdeauna ne gândim că, dacă acceptăm calea crucii, ni se vor întâmpla tot felul de lucruri neplăcute. Credeți că aceasta este crucea? Acestea nu sunt decât întâmplări nefericite. Dacă noi Îl urmăm cu adevărat pe Miel oriunde merge El, vom vedea că această cale duce dincolo de umilință. Da, crucea înseamnă umilință, dar Domnul nostru ne-a dăruit carul Său de biruință. Într-adevăr, El

își folosește moștenitorii pentru a pava drumul pe care merge acest car (acest lucru este afirmat în psalmi), dar astfel noi devenim din ce în ce mai bogați. Când vedem că se întâmplă acest lucru, ne simțim foarte umiliți, pentru că fiecare dintre noi are mândria sa, dar rețineți: Crucea ne duce întotdeauna dincolo de umiliță. Adică, înălțare după umilire; a ajunge pe culmi după ce am trecut prin adânc – acesta este înțeleșul drumului de la Betania la Betania. Este greșit să credem că drumul de la Betania la Betania se rezumă la cei trei ani și jumătate. Domnul încă nu a revenit, deci Betania este încă aici, o Betanie ce continuă să aștepte venirea Domnului.

În cele patru evanghelii vedem lucrurile prezentate doar de la Betania de dincolo de Iordan până la înălțare – împreună, trei ani și jumătate. În acei trei ani și jumătate Ioan și ceilalți ucenici L-au urmat pe Miel oriunde a mers și acesta este și motivul pentru care Ioan în jurnalul Său ține cont de trecerea fiecărui Paște. Dorea să știe cât L-a urmat pe Miel. În capitolul doi Isus a plecat la Ierusalim să sărbătorească Paștele – ucenicii abia începuseră să-L urmeze pe Miel. Cu siguranță ei L-au întâlnit prima dată pe Domnul iarna conform calendarului nostru, iar sărbătoarea din capitolul doi a avut loc cam după două sau trei luni. Apoi, în capitolul cinci, întâlnim un nou Paște – deja ucenicii Îl urmau pe Domnul de un an.

La început Domnul le-a spus doar: „Urmați-Mă”. Atât. Isus este fântâna vieții. Doar urmează-L pe Domnul, și vei primi har după har. Vedem că aici ucenicilor nu li se impune nimic, pentru că este un lucru minunat să-L urmezi pe Miel. În timpul aceluia an ei au băut apă din fântâna vieții. În perioada aceluia an Isus a vorbit cu Nicodim despre nașterea din nou – viața înseamnă a fi născut din nou; apoi a vorbit cu femeia samariteană despre apa vie – din nou viață. A-L urma pe Domnul înseamnă har peste har. Dacă știm pe Cine urmăm, nu putem face altceva decât să-L urmăm. Cred că avem o idee greșită: de fiecare dată când ne gândim la ce înseamnă a-L urma pe Domnul, ne închipuim că trebuie să ne lepădăm de noi înșine, să ne luăm crucea și să-L urmăm pe El. Dar Domnul nu îți va cere nimic din ceea ce nu ți-a dat. Viața pe care ți-o dă El te ajută să faci față tuturor situațiilor. Aici ucenicii doar Îl urmau pe Domnul – atât. Nu se vorbește deloc despre luarea crucii sau despre lepădarea de sine. Pentru un copilăș nu poți face nimic mai mult decât să îi dai lapte; în felul acesta el se va dezvolta. Acest lucru se găsește în primele patru capitole din Evanghelia după Ioan.

Apoi ei ajung la începutul unui alt an. Atunci Isus îi spune lui Petru: „Urmează-Mă, și te voi face pescar de oameni. Tu ești un pescar în marea

Galileei, dar urmează-Mă și ți se va da o misiune importantă. Vei deveni pescar de oameni. Pescuitul este meseria ta, specialitatea ta, dar nu știi nimic despre pescuitul oamenilor. Dacă Mă urmezi, te voi face pescar de oameni”. Nici acum Domnul nu a vorbit despre cruce și nici despre lepădarea de sine. Ucenicii erau încă prea tineri. În primul an au fost ca niște copii, iar acum erau adolescenți în școala lui Cristos. Au primit o misiune foarte importantă, li s-a dat să facă ceva. În acel an Isus i-a instruit și i-a trecut prin multe lucruri – astfel a trecut un an. Aceasta a fost a doua etapă din urmarea de către ei a Domnului. Dacă citim Evanghelia lui Ioan, vedem ca el nu precizează că Domnul i-a spus lui Petru că îl va face pescar de oameni. El nu consemnează acest lucru. Nu spune că el și-a lăsat mrejele, și-a luat rămas bun de la părinți și L-a urmat pe Domnul – ce acțiune eroică! În Evanghelia după Ioan nu este consemnat nimic de genul acesta. Pe parcursul aceluia an Domnul i-a condus pe ucenici, i-a trecut prin a doua etapă, iar Ioan rezumă această întreagă etapă în capitolul cinci printr-o minune. Era un om paralizat de treizeci și opt de ani, care nu putea umbla. Când Ioan a scris despre acel om paralizat, cu siguranță Domnul i-a adus aminte de evreii care au rătăcit prin pustie treizeci și opt de ani. Acum ochii lui Ioan erau deschiși. În privința faptului de a-L urma pe Miel, cu toții suntem paralizați, dar datorită lucrării lui Cristos, noi putem să ne ridicăm patul și să umblăm. Aceasta este deci a doua etapă a mersului pe urmele Domnului. Comparând cele patru Evanghelii, vedem o mare bogăție în a doua perioadă, ca și în prima.

Dar acum urma un nou început de an. Domnul Isus a fost respins de poporul Său. La început El a mers prin toate sinagogile, la oile pierdute ale casei lui Israel, dar a fost respins, așa că acum Îl găsim retrăgându-Se pe malul mării, pe munți și în pustie. Atunci i-a chemat pe cei doisprezece ucenici. După ce Domnul Isus a petrecut o noapte întreagă în rugăciune, Tatăl ceresc I-a dat doisprezece ucenici. Domnul i-a chemat să umble cu El, iar ei au devenit cei doisprezece apostoli. La sfârșitul acelei căi, Domnul le va spune: „Duceți-vă și vestiți Evanghelia în întreaga lume”. Dar înainte de a-i trimite, înainte ca ei să meargă până la capătul lumii, trebuiau să învețe cum să vină la Domnul, cum să fie cu Stăpânul lor, cum să rămână în Cristos, cum să lase cuvântul lui Cristos să locuiască în ei.

În această perioadă ei au fost cu Stăpânul lor douăzeci și patru de ore pe zi. În primul an mersul lor cu Domnul era cu întreruperi. La nunta din Cana au fost prezenți toți, dar în restul timpului îi vedem la treburile lor, pescuind. Acesta a fost primul an. Umblau cu Domnul, dar cu întreruperi. În al doilea an lucrurile au fost diferite. Acum au primit o misiune. Ne aducem aminte cum Isus a

împrumutat acoperișul casei lui Petru – ei locuiau împreună. Deși încă mai aveau propriile corăbii și se mai ocupau cu pescuitul, în același timp Domnul îi învăța să fie pescari de oameni. Observați progresul de la prima fază la a doua și acum a treia? După acea noapte de rugăciune, după ce și-a chemat ucenicii pe munte, Domnul a început să-i învețe. Aceasta este Predica de pe munte, din Matei, capitolele cinci, șase și șapte. Din acel moment și până la răstignire, timp de paisprezece luni, ei au trecut printr-o perioadă foarte strictă de instruire.

Apoi ajungem la un alt Paște. Acolo întâlnim minunea hrănirii celor cinci mii. Domnul nostru dorea să-i învețe pe ucenici cum să slujească. Acea este singura minune în care ucenicii nu au fost doar spectatori, ci au participat activ. Mai mult decât atât, după încă șase luni, ei au fost duși de Domnul în Cezarea lui Filip, de lângă muntele Hermon. La poalele aceluși munte se află o stâncă uriașă, orașul fiind construit în jurul stâncii. Domnul și-a condus ucenicii în zona superioară a râului Iordan, și aici a fost cel mai important moment din mersul lor cu Domnul. Potrivit cu ce scrie în capitolul 16 din Evanghelia după Matei, Domnul Isus le-a arătat patru adevăruri cruciale: Cristosul, Biserica, Crucea și Împărăția. Apoi au fost duși pe muntele Schimbării la față, unde au descoperit ce este Împărăția: „Acesta este preaiubitul Meu în care Îmi găsesc toată plăcerea. De El să ascultați” – aceasta este Împărăția cerurilor. Nici chiar Moise și Ilie nu au loc acolo. Ei sunt prezenți, dar cortul lor nu are ce căuta în Împărăție. Petru dorea să construiască trei corturi: Isus să fie primul, Moise să fie al doilea și apoi Ilie. Dar nu aceasta este Împărăția cerurilor. Slujitorul lui Dumnezeu nu are cum să fie pe aceeași poziție cu Fiul lui Dumnezeu. Doar Cristos este Împăratul. Mai târziu, Moise și Ilie au fost acoperiți în întregime de un nor. Dumnezeu i-a ascuns. În final, cei trei ucenici nu au mai văzut pe nimeni decât pe Isus. Aceasta este manifestarea cerului pe pământ. Aici Îl vedem pe Cristos, vedem Biserica, Crucea și Împărăția - toate unite. „Pe această stâncă voi zidi Biserica Mea.” Pe mărturia lui Petru: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu”, Își va zidi Domnul Biserica.

După cum am spus, la poalele muntelui Hermon se află o stâncă, iar partea superioară a râului Iordan trece chiar prin acea stâncă. Acea apă este una cu cea care curge din muntele Hermon. Când zăpada se topea, de acolo curgea apă. Cum se poate ajunge în partea superioară a râului Iordan? Într-o zi, din cauza unui cutremur, acea stâncă a fost despicată. Fraților, aceasta s-a întâmplat și pe cruce. Isus este stânca veacurilor. Când El a murit pe cruce pentru noi, păcatele noastre au fost puse asupra Lui, iar Dumnezeu Și-a ridicat toiagul mâinii și al judecății. Acel toiag trebuia să cadă asupra noastră, dar a căzut asupra Fiului Său preaiubit; Stânca aceea s-a despicat pe cruce; din coasta Lui a ieșit apă și

sânge. Cu mulți, mulți ani în urmă, după ce l-a creat pe Adam, Dumnezeu l-a adormit și l-a trecut prin prima operație neafectată de păcat din istoria omenirii. Coasta lui Adam a fost deschisă și ceva a fost scos de acolo - astfel a fost creată Eva. Înțelegem, deci, că Adam Îl reprezintă pe Cristos, iar Eva, Biserica. Ultimul Adam a murit pentru noi pe cruce; acea stâncă s-a despicat pentru noi și a curs sânge și apă. Eva a fost scoasă din coasta lui Adam și în același fel a luat naștere Biserica - din coasta Domnului. Biserica s-a născut pentru că stâncă a fost despicată. Dar rețineți că, în comparație cu prima operație, care a fost nedureroasă, Domnul nostru a trecut printr-o operație dureroasă. Pe vremea lui Adam, când păcatul încă nu intrase în lume, operația a fost nedureroasă, dar acum Domnul Isus a trecut prin agonie și durere intensă, durere din care s-a format Biserica. De aceea Domnul a putut spune: „Pe această stâncă voi zidi Biserica Mea”.

Când Domnul le-a spus ucenicilor că va merge la Ierusalim, Petru a încercat să-și oprească Stăpânul: „Niciodată, Doamne. Ai grijă de Tine. Tu ești Mesia”. Întregul popor evreu își imagina un Cristos fără cruce. Cristos nu putea fi pentru ei decât glorios. De aceea Petru l-a spus: „Nu face asta. Ai milă de Tine”. Domnul l-a muștrat spunând: „Înapoia Mea, Satan, pentru ca tu ești o piatră de poticnire pentru Mine. Voi merge la Ierusalim ca să împlinesc voia Tatălui. Fără cruce nu este mântuire”. Acești oameni susțineau că Îl urmau pe Domnul, dar de câte ori au stat ei în calea lui Dumnezeu? Cât de des devenim noi pietre de poticnire pentru voia lui Dumnezeu! Devenim obstacole pe acea cale. Petru a îndrăznit să spună: „Niciodată, Doamne!”; a îndrăznit să-L facă pe Domnul să cadă. Cu cât Îl urmezi mai mult pe Domnul, cu cât cunoști mai mult Biserica, cu cât ai mai multă lumină, în mod inconștient devii o piatră de poticnire pe calea Domnului. Această piatră de poticnire trebuie îndepărtată. Potrivit cu ceea ce spune Pavel, pricina de poticnire a crucii este piatra de poticnire a crucii. Când cineva își ia crucea, înseamnă că este de acord cu Domnul; este gata să lase ca Duhul Sfânt să-i pună o piatră de poticnire în drum. Astfel, în loc ca acea piatră de poticnire să facă să eșueze voia lui Dumnezeu, ea îl face pe Petru să cadă. Când cineva este răstignit, crucea formează semnul plus. Când cineva poartă crucea, ea are forma ei obișnuită. De aceea Domnul a spus: „Dacă vrea cineva să Mă urmeze, să se lepede de sine și să-și ia crucea - să lase ca piatra de poticnire să fie înaintea lui. Atunci cel care Îl urmează pe Miel va cădea; va fi redus la zero, se va micșora, iar Cristos va crește. Voia lui Dumnezeu se va împlini.

În cele din urmă, Isus a ajuns la Golgota. În cele din urmă, Isus a ajuns la cruce, unde a murit pentru noi. Aceasta este semnificația luării crucii. Când

vorbim despre cruce, despre crucea lui Cristos și despre crucea noastră, aceasta înseamnă crucea celor care Îl urmează pe Miel; crucea conducătorului și crucea celor care Îl urmează. Pentru ca Dumnezeu să-și împlinească voia, cei care Îl urmează pe Miel trebuie să își ia crucea, deoarece ea înseamnă piatră de poticnire; este menită a ne face să cădem. În felul acesta, obstacolul este îndepărtat. Așa ajungem la Împărăție. Crucea este foarte grea dacă nu vezi Împărăția. Isus a văzut bucuria care Îi stătea înaintea. El a văzut Împărăția care Îi stătea înaintea. De aceea a fost gata să moară pentru noi pe cruce. Crucea nu mai este pentru noi cruce dacă vedem slava. Crucea nu va mai atât de grea. De ce? Pentru că, atunci când o purtăm, ea ne va purta pe noi. Cele două brațe ale crucii vor fi ca două aripi. Aceasta este calea spre slavă și spre seceriș.

Aceasta este cea mai importantă lecție din întreaga cale pe urmele Mielului. Capitolul 16 și 17 conțin niște lucruri foarte importante. Capitolul 16 vorbește despre Biserică - despre Biserica universală. Capitolul 18, despre biserica locală. Treptat ajungi să descoperi că este mult mai ușor să îi iubești pe frații din New York, pentru că sunt foarte departe de tine. Problema este cum poți să-i iubești pe cei de lângă tine? Sigur că spunem că îl iubim pe Pavel. Dar Pavel este deja în slavă. Astăzi, când ne adunăm împreună, Domnul vrea să îl iubești pe cel mai neînsemnat dintre toți sfinții.

Înainte Pavel prigonea Biserica, dorind ca toți creștinii să ajungă sub picioarele lui. El îi privea cu dispreț. Dar a urmat întâlnirea lui cu Domnul pe drumul Damascului. Când Anania, unul din mădularele Trupului lui Cristos, i-a deschis ochii, ce a spus Pavel? „M-am uitat *în sus* și l-am văzut pe Anania”. Înainte, întotdeauna se uita *în jos*; de aceea voia să îi persecute. Ce este biserica locală? La străngerile laolaltă, dacă te uiți în sus, ce vezi? Îl vezi pe Stăpânul, pe Domnul cel înviat? Înseamnă că ai doar o teorie despre Biserică. dar nu o cunoști. Însă când, uitându-te în sus, îl vezi pe cel mai neînsemnat sfânt, atunci da, vezi Biserica. Cum putem să ne adunăm împreună? Cum putem să ne adunăm potrivit voii lui Dumnezeu? Lecția o învățăm din Matei, capitolele 16 și 17. Iar în capitolul 18 vedem cum Domnul ne pune într-un fel de laborator.

Deci în a treia etapă vedem că ucenicii au învățat cu adevărat mult. Nu avem timp acum să intrăm în detalii. Ar trebui să parcurgem toate cele patru Evanghelii ca să explicăm aceste lucruri. Domnul a început cu doisprezece ucenici și i-a trecut prin trei faze. În cele din urmă au ajuns la Betania, unde li s-au alăturat Maria, Marta și Lazăr. Așa s-a format Betania. Ce înseamnă Betania? Betania este Biserica după gândul lui Dumnezeu. Nu e de mirare că atunci când Domnul Isus S-a înălțat la cer, El era cu spatele la Ierusalim. Cu

toate că în Ierusalim erau milioane de oameni, mult trecut glorios, Domnul S-a uitat la cei care L-au urmat oriunde a mers. Când S-a înălțat la cer, fața I-a fost îndreptată spre ai Săi. Când va reveni va fi la fel. Aceasta este calea de la Betania la Betania.

Să ne rugăm: „Doamne, dacă este voia Ta, folosește acest cuvânt. Fă ca ele să pătrundă în inima noastră. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus. Amin”.

3.

Mielul de pe Tron

Să citim din Apocalipsa 5, versetul 5: „Dar unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Iată că Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei. M-am uitat și iată, în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor am văzut un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul”.

Să ne rugăm: „Doamne, prin harul Tău suntem încă aici și avem nevoie de și mai mult har ca să putem merge mai departe cu Tine. Cât de mult avem nevoie de ungeri din partea Ta pentru urechile noastre și cât de mult avem nevoie să fim întăriți de Tine ca să putem sta la picioarele Tale” Revigorează trupurile noastre, Doamne, prin Duhul Tău cel Sfânt. Încredințăm acest timp în mâinile Tale. Nu ne lăsa să plecăm de aici cu mâinile goale. Niciodată nu plecăm dezamăgiți din prezența Ta. Încredințăm tot acest timp în mâinile Tale. În numele Domnului nostru Isus. Amin”.

Am vorbit deja despre drumul de la Betania la Betania, care reprezintă drumul pe urmele Mielului. Aceasta acoperă o perioadă de aproape trei ani și jumătate, iar Evanghelia după Ioan ne dă un rezumat al acelei căi. Ioan arată că această cale poate fi împărțită în trei etape. Am văzut, de asemenea, că lucrurile nu se termină la Betania de lângă Ierusalim, unde ucenicii L-au văzut pe Isus înălțându-Se la cer, ci tot acolo ei au așteptat și revenirea Lui. Știm că, de la înălțarea Lui, Domnul este în slavă, și mai știm că Ioan a continuat să Îl urmeze – însă cum? Am menționat deja că atunci când vorbim despre Miel, ne referim la cruce, iar calea Mielului este calea crucii. Am văzut că atunci când Domnul Isus a fost răstignit pe cruce, Ioan s-a aflat în umbra crucii și că, dacă aici s-ar fi terminat totul, atunci crucea nu ar fi fost decât o tragedie. Astăzi, în Statele Unite ale Americii există un grup

de oameni care îndrăgesc mult scrierile lui Jessie Penn-Lewis, dar ei trăiesc o viață lipsită de culoare, ca și cum totul pentru ei ar fi o mare tragedie. Dacă crucea este ținta, atunci ea devine o tragedie lipsită de scop.

Îmi vine în minte o întâmplare reală petrecută în Londra pe vremea acelei bătălii decisive dintre Wellington și Napoleon. În acea duminică, oamenii s-au adunat ca să afle urmările acelei bătălii. Știți că orașul Londra e renumit pentru ceața lui, astfel că mesajul pe care l-au putut recepționa în văzduh era: „Wellington învins”. (Wellington reprezenta Marea Britanie, iar Napoleon reprezenta Franța). Deci când au văzut acel mesaj, toți s-au întristat foarte mult. Au intrat cu toții în biserici și s-au rugat. Pentru ei, acea zi era într-adevăr tristă. Dar când au ieșit din clădire, ceața se îndepărtase, ieșise soarele, și au descoperit că mesajul era, în realitate: „Wellington învins dușmanul”. Dacă ar fi fost doar „Wellington învins”, ar fi fost, într-adevăr, o tragedie pentru Marea Britanie. Dacă istoria noastră s-ar sfârși la cruce, Isus ar fi fost înfrânt. Dar, după trei zile, a sosit ziua în care moartea a murit, datorită învierii Domnului nostru. El a biruit moartea. El a pus pentru totdeauna moartea în mormânt. Aceasta este învierea.

După ce a înviat, Domnul S-a întâlnit cu ucenicii Lui. El știa că Petru avea nevoie de mângâiere, pentru că se lepădase de El de trei ori. Într-o dimineață, Domnul li s-a arătat pe țărm. Petru, împreună cu alți șapte ucenici, a pescuit toată noaptea. El știa deja că Domnul îl iertase, dar era atât de deprimat! Se ura pe sine însuși: „Cum am putut fi atât de slab? Am promis în fața tuturor că nicidecum nu mă voi lepăda de Domnul meu, dar răul s-a produs. Chiar dacă Stăpânul meu m-a iertat, oricum nu cred că mai sunt de vreun folos. Mai bine mă întorc la vechea mea meserie”. Când au fost chemați de Domnul, ei și-au abandonat meseria, dar acum șapte din ei erau înapoi la marea Tiberiadei. Au trudit toată noaptea, însă fără niciun rezultat. Înainte, ei se lepădaseră de lume, dar acum lumea se lepăda de ei. Domnul a venit și a pregătit pentru ei foc pe țărm. Tot ceea ce ei doreau era pește, dar nu au prins nimic toată noaptea. Acum, la un singur cuvânt al lui Cristos au prins o sută cincizeci și trei de pești.

Acum se bucură de masă împreună cu Stăpânul lor. Domnul intenționează a pregătit un foc de cărbuni, acolo, pe țărm – înaintea unui foc de cărbuni s-a lepădat Petru de trei ori cu ceva timp înainte. Acum El voia ca Petru să mărturisească ceva de trei ori, în fața unui alt foc de cărbuni. Ei nu doreau altceva decât pești, dar Domnul l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești tu mai mult decât pe acești pești? O noapte întregă ați trudit pentru pește, și acum ai tot ce ai dorit. Mă iubești mai mult decât pe acești pești?” Petru i-a răspuns: „Doamne,

știi că Te iubesc”. În fața acestui foc de cărbuni, Petru a făcut o mărturisire înaintea Domnului de trei ori. Domnul a început atunci să profețească cu privire la Petru și a spus: „Când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde doreai, dar când vei îmbătrâni îți vei întinde mâinile și altul te va încinge și te va duce unde nu vei dori”. Duhul Sfânt a adăugat că, prin aceasta, Domnul a arătat cu ce fel de moarte urma să Îl glorifice Petru. Știți că la urmă Petru a devenit un martir pentru Cristos. Oamenii au vrut să-l răstignească, dar el a spus: „Nu sunt vrednic să mor asemenea Stăpânului meu. Vă rog să întoarceți crucea invers”. Domnul nostru i-a prezis că așa se va întâmpla, iar apoi i-a spus: „Urmează-Mă”. Cu trei ani în urmă, Domnul îl chemase pe ucenicul Său spunându-I: „Urmează-Mă”. Acum însă Domnul înviase, și Domnul cel înviat i-a spus: „Urmează-Mă”. Nu Îl urmați doar pe Cel crucificat, ci și pe Cel viu. Dacă știi că Îl urmați pe Domnul cel înviat, este ușor să treci printr-o moarte de martir.

Atunci Petru s-a întors și l-a văzut pe Ioan urmându-L pe Domnul și a întrebat: „Dar cu acesta ce va fi?” Domnul i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni eu, ce-ți pasă ție? Tu, urmează-mă!” De două ori i-a spus Domnul ucenicului Său: „Urmează-Mă”. Petru trebuia să-L urmeze pe Domnul. Ioan a trăit mult mai mult, pentru că el trebuia să ne spună cum să-L urmăm pe Miel după înălțarea Lui la cer, după Rusalii până în ziua revenirii Lui. Ioan îi reprezintă pe toți ucenicii lui Hristos, pentru că drumul pe care Îl urmăm pe Domnul este de la Betania la Betania. Betania nu doar ca loc al înălțării Lui, ci și ca loc al revenirii Lui. În principiu, Ioan ne spune cum să mergem de la Betania la Betania până la venirea Domnului.

Dar Ioan ne arată și cealaltă latură a faptului de a-L urma pe Domnul. Așadar, vedem că mai avem nevoie de o carte, și anume de cartea Apocalipsei. Timp de șaiszeci sau șaptezeci de ani, Ioan a privit neîncetat la cer. El își aducea aminte de norul care L-a ascuns pe Domnul la înălțarea Lui. El cunoștea lucrurile aflate dincoace de nor, dar nu știa nimic din cele ce se află dincolo de nor. Domnul nostru S-a înălțat la cer în două etape: de pe muntele Măslinelor în nor, iar apoi din nor la tron. Ioan a cunoscut totul dincoace de nor, și acele lucruri sunt consemnate în Evanghelia sa.

Dar cum stau lucrurile dincolo de nor? Cum S-a înălțat Domnul la cer? Ceva îl nedumerea pe Ioan, și îl interesau detaliile acestui lucru. Cunoștea ceva din profețiile Vechiului Testament; avea informații din cartea lui Daniel, din Psalmi. Știa că Domnul S-a înălțat la cer, știa că Domnul a fost glorificat. Dar acestea erau doar niște cunoștințe vagi. În cele din urmă, întrucât Ioan Îl iubea

pe Domnul atât de mult, Dumnezeu a găsit cu cale să-i descopere secretul. Acolo, pe insula Patmos, cerurile s-au deschis înaintea lui și el început să vadă ce se întâmpla dincolo de nor.

Apocalipsa începe astfel: „Descoperirea lui Isus Cristos...” Desigur că și Evanghelia după Ioan este o descoperire a lui Isus Cristos, dar ea se referă doar la lucrurile de dincoace de nor. Dacă citim începutul cărții Apocalipsei, vedem că Domnul S-a înălțat de la nor la tron; în capitolul 14 vedem că Domnul revine de la tron la nor, iar în capitolul 19, de la nor pe muntele Măslinilor. Aceasta fusese o taină, dar acum Tatăl a găsit cu cale să descopere acest lucru lui Ioan.

În capitolul 5 vedem că Domnul este înălțat la cer. E foarte interesant, căci în versetul 6 se spune: „în mijlocul tronului ... am văzut un Miel stând ca înjunghiat”. În greacă este descris mai clar: se spune că El tocmai a fost înjunghiat. Isus a fost înjunghiat pe cruce, iar aici Ioan L-a văzut pe Domnul în cer. Deci aceasta este istoria înălțării. După ce norul L-a luat pe Domnul și L-a dus în cer, vedem din capitolul 5 că ochii lui Ioan au început să se deschidă. Domnul nostru era într-adevăr în cer. Fusese înjunghiat pe cruce, iar acum, de curând înjunghiat, se afla în cer. Ce înseamnă aceasta? Ceea ce Ioan vedea era ce s-a întâmplat exact când Domnul S-a înălțat la cer.

Ei bine, înainte ca Ioan să menționeze Mielul, apare un sul în mâna Tatălui, care cuprinde faptele din Univers. Problema era: Cine poate deschide acel sul? El era pecetluit, ca nimeni să nu fie vrednic să îl deschidă. Ioan a plâns atunci, pentru că nu s-a găsit nimeni vrednic, dar unul din bătrâni i-a spus: „Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei”. Ioan probabil se gândea: „Acesta trebuie să fie Cel glorificat, acesta trebuie să fie Cristos, Mesia” (Psalmul 2 face referire la Mesia, căci Dumnezeu a dăruit întregul Univers ca moștenire lui Mesia, Unsului, și toți evreii știau că Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David este Cristos.) Dar apoi Ioan spune: „Am văzut un Miel. Da, El este glorificat, Dumnezeu L-a uns ca Împărat și Cristos, El este Cristos cel Înălțat” Și totuși, când L-a văzut, Ioan a spus: „Am văzut un Miel”. Fraților, în mijlocul gloriei, Ioan a văzut crucea: Mielul nu mai era pe cruce, ci stătea în mijlocul tronului.

În continuare, în cartea Apocalipsei, Ioan folosește cuvântul Miel de douăzeci și opt de ori. Când vorbim despre Miel, nu doar despre cruce, aceasta înseamnă „Cristos și El răstignit”. Nu există Cristos fără cruce, nici cruce fără Cristos. Leul și Mielul sunt una. „Cristos și El răstignit.” Oriunde merge Mielul, ei îl urmează. Dacă Mielul înseamnă Cristos și El răstignit, această cale nu este doar calea crucii. Această cale te va duce la cunună și la recoltă. Aceasta este calea pe care

Îl urmăm pe Domnul. După înălțarea Domnului, oriunde merge El, merg și ai Lui. Deci, cum L-a urmat Ioan pe Domnul după înălțarea Sa? Trebuie să existe o consemnare a acestui fapt, pentru ca să cunoaștem amănuntele; cunoaștem calea de pe parcursul celor trei ani și jumătate petrecută cu ucenicii, dar, după înviere, Domnul a spus: „Urmează-Mă”. Nu doar să urmezi pe Cineva care a fost răstignit, ci pe Cel care a înviat. Acea cale duce la înviere și la înălțare. Vorbește undeva Biblia despre această cale, ca și noi să o putem urma?

Să citim un pasaj foarte important din Apocalipsa 7, versetul 17: „pentru că Mielul care stă în mijlocul tronului va fi Păstorul lor”. Este o afirmație foarte interesantă. Acesta este singurul loc unde Ioan ne spune foarte clar despre Mielul din mijlocul tronului. Tronul este centrul Universului. Puterea Autoritatea tronului ține împreună întregul Univers. Dacă studiem atomul, vedem că el este ca orice sistem solar. Un sistem solar are un soare și niște planete. Exact același lucru se întâmplă și într-un atom: în centru este un nucleu, iar electronii și alte particule gravitează în jurul lui – este același lucru. Observând nucleul, „soarele” atomului, o să găsim în el o altă formațiune de particule care gravitează, la rândul lor, în jurul unui centru. Dar, spre marea noastră surprindere, acolo nu mai găsim un alt nucleu. Totuși, ceva trebuie să îi țină împreună. Dacă întrebi pe orice fizician, o să-ți spună că nu există nicio explicație a acestui fapt. Dar dacă citim în capitoul 7, versetul 17 din Apocalipsa, vedem că puterea tronului este cea care ține întregul Univers împreună. Un lucru foarte interesant, însă: Mielul este în centrul aceluia tron. Mielul este centrul centrului. Înțelegeți? Cine este Centrul Universului? Universul are un centru, și slavă Domnului, Mielul este la centrul tronului. Mielul înseamnă Cristos și El răstignit. Acest centru este un centru dual. Dacă este un singur centru, orbita din jurul său este circulară. Dacă sunt două centre, orbita devine eliptică. Toate formațiunile cerești se mișcă în jurul centrului Universului pe o orbită eliptică. De ce? Pentru că acest Univers are un Centru dual. Mielul este la centrul tronului, de aceea Pavel spune „Nu vreau să știu altceva decât pe Cristos și pe El răstignit”. Vedem centralitatea lui Cristos și a crucii Lui. Vedem și universalitatea lui Cristos și a crucii Lui. Dar chiar în centrul tronului fiind, El ne va călăuzi. Să vedem atunci cum putem fi călăuziți de Mielul care se află în centrul Universului.

În continuare scrie: „El îi va călăuzi la izvoarele apelor vieții”. Noi vrem să mergem oriunde merge Mielul, dar unde merge El? La izvoarele apelor vieții. După moartea, învierea și înălțarea Lui, El este în continuare Mielul, continuă să arate calea, și de fiecare dată când El ne conduce, ne conduce la izvoarele apelor vieții, unde Dumnezeu va șterge orice lacrimă. Acesta este un verset minunat.

Dacă Îl urmăm pe Domnul înviat în slavă, El ne va conduce la izvoarele apelor vieții. Nu vom mai suferi de sete și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Cum face Dumnezeu aceasta?

Când Ioan a consemnat tot ceea ce a primit din cer, când a început să scrie Evanghelia lui, el a pus totul într-o ordine anume. Din păcate, când studiem Cuvântul, o facem într-un mod destul de neatent. Să revenim la primul capitol din Evanghelia după Ioan, pentru a încerca să înțelegem cum ne va conduce Mielul la izvoarele apelor vieții. Mielul și apa – acestea sunt două lucruri diferite. Crucea și Duhul sunt două lucruri diferite. Dar El întotdeauna ne duce la izvoarele apelor vieții. Cum poate Mielul lui Dumnezeu să ne ducă la izvoarele apelor vieții? În primul capitol al Evangheliei sale, Ioan spune că a auzit mărturia lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Aceasta este o mare revelație. Este momentul pe care îl așteptase Ioan, pentru că toți din Vechiul Testament așteptau acest moment. A doua zi, când Ioan a spus din nou: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, cu toții L-au urmat pe Isus. Ioan și Andrei au devenit primii doi ucenici ai Domnului.

Când citim despre ziua când Ioan Botezătorul a arătat spre Isus și a spus: „Iată Mielul lui Dumnezeu”, dacă citim cu atenție contextul, descoperim că adeseori noi pierdem ceva din vedere. Suntem foarte conștienți de cruce. Noi, păcătoșii, suntem foarte conștienți de nevoia de mântuire și, după ce o primim, uităm de restul. Însă Ioan nu a terminat ce avea de spus. Mielul lui Dumnezeu este doar o parte a revelației. Astăzi oamenii văd doar crucea. Vorbesc despre mântuirea obținută prin cruce, și acesta este, într-adevăr, un lucru minunat, dar e foarte important că atunci când Ioan își reamintește de lucrurile întâmplare când l-a întâlnit pentru prima dată pe Domnul, își aduce aminte că Ioan Botezătorul nu doar că a arătat spre Isus și a spus că este Mielul lui Dumnezeu, ci a fost ceva mai mult decât atât. Dacă citim versetul 33, vedem că Domnul i S-a adresat lui Ioan Botezătorul. Când Isus a fost botezat, știm că Duhul Sfânt a coborât peste El. Lui Ioan Botezătorul i-a fost descoperit secretul. Dumnezeu i-a spus: „Cel peste care vei vedea Duhul coborându-Se este Cel care botează în Duhul Sfânt”. Isus nu este doar Mielul lui Dumnezeu, ci, în același timp, este Cel care botează cu Duhul Sfânt. Ajungem la versetul 34: „Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu”. Cine este Fiul lui Dumnezeu? Iată Mielul lui Dumnezeu, iată-L pe Cel care botează cu Duhul Sfânt. Iată Mielul lui Dumnezeu – acesta este Paștele. Iată-L pe Cel care botează cu Duhul Sfânt – acestea sunt Rusaliile. Dacă vrei să Îl cunoști pe Fiul lui Dumnezeu, Îl găsești în istoria Paștelui și a Rusaliilor.

Cunoașteți istoria Rusaliilor. Petru a explicat ce s-a întâmplat. A fost atunci o suflare puternică, și niște limbi de foc au coborât din cer – acestea sunt niște fenomene spirituale, sunt manifestarea Duhului Sfânt, dar rețineți că orice fenomen al Duhului Sfânt trebuie să poată fi explicat prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cine a explicat atunci? Cine a interpretat lucrurile întâmplate? Petru s-a ridicat și a spus: „Lucrurile se întâmplă astfel, pentru că Dumnezeu L-a glorificat pe Isus. Pe acest Isus pe care voi L-ați răstignit, Dumnezeu L-a înălțat mai presus de orice. Dumnezeu L-a uns ca Împărat și Cristos”. Fraților, când Isus S-a înălțat la Cer, El era deja Mesia. Când Se va întoarce, va intra în Ierusalim și va fi uns Împărat – nu e nici o îndoială cu privire la acest lucru. Dar în ziua de Rusalii, Isus a fost deja uns ca Cristos și Împărat. Biblia ne spune, de asemenea, că Cristos cel Înălțat a primit Duhul făgăduinței pe care L-a turnat – aceasta s-a putut vedea în ziua de Rusalii.

De multe ori suntem nedumeriți când citim Cuvântul. În Faptele Apostolilor, vedem că ucenicii au primit Duhul Sfânt, și, pentru că au fost umpluți cu Duhul Sfânt, au devenit foarte curajoși. Au avut curajul să se ridice și să vestească Evanghelia. Vedem lucrarea Duhului Sfânt pretutindeni. Dacă citim cu atenție cartea Faptelor Apostolilor, vedem cum au experimentat ucenicii prezența și puterea Duhului Sfânt. Aceste lucruri sunt foarte clar arătate în Fapte. Dar e foarte interesant că uneori scrie că au primit Duhul Sfânt, alteori că Duhul a coborât peste ei, iar alteori spune căi erau umpluți cu Duhul Sfânt – toate acestea erau experiențe cu Duhul Sfânt.

Ei bine, Domnul a spus ucenicilor, înainte de Rusalii, că după câteva zile vor primi botezul cu Duhul Sfânt. Doar de două ori folosește Biblia expresia „botezul cu Duhul Sfânt”: o dată de Rusalii, iar apoi în casa lui Corneliu. Când ei au experimentat Duhul Sfânt, Biblia spune că au fost botezați - dar doar în aceste două situații. Alteori au fost umpluți cu Duhul Sfânt, nu botezați. Deci numai de două ori întâlnim în Biblie expresia „botezul cu Duhul Sfânt”. Cum se poate interpreta acest lucru? În 1 Corinteni, 12 Pavel ne amintește că am fost cu toții botezați într-un singur Duh. Aceasta s-a întâmplat în ziua de Rusalii. De aceea spunem că Biserica a luat naștere atunci – mai întâi printre iudei, iar apoi printre neamuri. Când vorbim despre botezul cu Duhul Sfânt, aceasta se referă la un fapt istoric. Acel fapt nu se va mai repeta. De aceea nici nu se mai întâlnește în altă parte această expresie. În ziua de Rusalii Isus a turnat Duhul Sfânt. Au fost cu toții botezați într-un singur trup, astfel luând naștere Biserica. Cine este Cel care botează? Cel care se află în cer, care a turnat apă din cer. O sută douăzeci de persoane de pe pământ au fost botezate.

Răstignirea a avut loc o singură dată. Noi astăzi avem parte de toate beneficiile crucii. Dar nu putem să-I cerem Domnului să fie din nou răstignit. Acesta a fost un fapt istoric. Astăzi noi avem bucuria mântuirii; aceasta este experiența noastră. Astăzi suntem umpluți cu Duhul Sfânt, dar nu putem cere să se repete botezul cu Duhul Sfânt. De ce? Să fim atenți. În cele două pasaje amintite - cel referitor la Rusalii și cel referitor la ce s-a întâmplat în casa lui Corneliu -, ce cuvânt folosește Duhul Sfânt? Biblia spune că „au fost botezați”. Au primit botezul cu Duhul Sfânt. Doar de aceste doua ori. E foarte interesant că doar de aceste două ori se folosește în Biblie expresia „turnarea Duhului Sfânt”. Cum explicăm aceasta?

Nu putem explica decât dacă citim în capitolul 17 din Apocalipsa lui Ioan. După ce Isus a fost glorificat, a început să curgă un râu de apă vie. În ziua de Rusalii, Isus a fost Cel care a botezat cu Duhul Sfânt. Deci a turnat Duhul Sfânt. Doar de două ori. Râul apei vieții a curs din ceruri în ziua de Rusalii. Când acel râu a atins pământul (exact așa cum râul care curge de pe muntele Hermon ajunge în Iordan), mulți oameni au fost botezați. Au fost botezați cu apă. Este același lucru. Cerul este asemenea muntelui Hermon. Domnul Isus a turnat acea apă vie. De aceea ziua aceea a fost o zi minunată. De aceea se spune că acea zi a fost ziua de naștere a Duhului Sfânt. Dar Duhul Sfânt era și în Vechiul Testament. Atunci în ce sens aceea a fost ziua de naștere a Duhului Sfânt? În sensul că aceea a fost prima zi când râul de apă vie a pornit de la tron. A fost prima dată când acest râu de apă vie a coborât și a ajuns pe pământ. În Vechiul Testament, Duhul Sfânt venea și pleca. După ce David a păcătuit, L-a implorat pe Domnul să nu ia de la el Duhul Sfânt. De Rusalii, Duhul Sfânt și-a făcut locuința aici pe pământ. O sută douăzeci de credincioși au fost botezați într-un singur trup. Ce înseamnă aceasta? Au fost scufundați în râul apei vieții. În ceruri, Duhul Sfânt a fost vărsat. Pe pământ, oamenii au fost botezați. Când cineva udă o grădină, este o sursă de unde iese apa. Când vorbim despre sursă, vorbim despre locul de unde se varsă apa. Când vorbim despre primire, vorbim despre botez. Botezul înseamnă că eu sunt în apă. Umplerea cu Duhul Sfânt înseamnă că Duhul e în mine. Se vorbește despre „a fi umplut cu Duhul Sfânt”. Cum ești umplut cu Duhul Sfânt? Tu ești deja în apa vie. Deschide-ți gura și vei fi umplut cu apă. Vei fi umplut cu Duhul Sfânt. Un singur botez – multe umpleri. A fi umpluți cu Duhul Sfânt este experiența noastră zilnică. Dar acel botez, întocmai ca și Calvarul, este un fapt istoric. Fraților, de ce Paștele și apoi Rusaliiile? De Rusalii, Mielul ne-a condus la izvorul apei vieții. De atunci începând, dacă vrei să-L urmezi pe Miel, El întotdeauna te duce la izvorul apei vieții.

De aceea Jessie Penn-Lewis spunea că întotdeauna crucea te duce la Duhul Sfânt. Mielul întotdeauna ne duce la izvorul apei vii. Când suntem umpluți de Duhul Sfânt, Dumnezeu șterge orice lacrimă din ochii noștri. Aceasta este calea pe care Îl urmăm pe Miel. Într-acolo mergem acum. Măine dimineață vom merge puțin mai departe. Astăzi am vorbit despre fapte istorice. Dacă Îl urmezi pe Miel, ce fel de viață urmează? E foarte interesant că Ioan, în cele 21 de capitole din Evanghelia lui, pe de o parte vorbește despre patru sărbători de Paște - în acei trei ani și jumătate ne vorbește despre drumul de la Betania la Betania, și de acolo putem învăța multe lecții, Dar este ceva mai mult. De la capitolul 1 la capitolul 7 descoperim cum ne duce Mielul la izvorul apei vii. Nu acum 2000 de ani, ci astăzi. Ioan a mers pe acea cale. După înălțarea Domnului, Ioan a parcurs drumul de la capitolul 1 la capitolul 7. Dacă aveți timp în seara aceasta, vă rog să citiți Evanghelia după Ioan de la capitolul 1 la capitolul 7. Apoi veți ști cum să-L urmați pe Miel oriunde merge El după învierea, înălțarea și gloriificarea Lui, și aceasta cu un singur scop: să fim duși la izvorul apelor vieții, unde Domnul va șterge orice lacrimă din ochii noștri.

Să ne rugăm: *„Tată ceresc, Te rugăm să vorbești inimilor noastre. Deschide-ne ochii, Doamne. Îți mulțumim pentru plinătatea mântuirii noastre. „Iată Mielul lui Dumnezeu!” „Iată-L pe Cel care botează cu Duhul Sfânt”. Mulțumim, Doamne, pentru că Tu nu doar ai murit pentru noi pe cruce, ci ai și turnat Duhul Tău cel Sfânt. Acum noi suntem conduși la izvorul apelor vieții. Știm că Tatăl va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Adu-ne aici înapoi mâine dimineață, pregătiți să auzim cuvântul Tău. Fie ca acest sfârșit de săptămână să fie decisiv în viețile noastre. Să fim transformați, să nu mai fim aceiași. Aceasta este rugăciunea noastră, Doamne. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus. Amin”*

4.

Râul apei vieții

Să citim din Apocalipsa 5, versetul 6: *„Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul”*.

Să ne rugăm: *„Tată iubit, știm că ne iubești cu o dragoste veșnică, o dragoste care nu ne va abandona niciodată. Știm că întotdeauna ne duci la izvorul apelor*

vii. *Îți mulțumim că de fiecare dată când venim la fântâna binecuvântării suntem înprospătați. Te rugăm din nou să ne vorbești prin cuvântul Tău. Te rugăm ca ceea ce este în inima Ta să poată fi transmis. Te rugăm în numele Domnului nostru Isus. Amin*”.

După cum știți, în acest sfârșit de săptămână am vorbit despre un subiect foarte important, și anume calea pe care Îl urmăm pe Miel. Când Ioan se afla sub umbra crucii, el a fost martor al Mielului lui Dumnezeu. Doar cu trei ani în urmă îl auzise pe fostul său învățător, Ioan Botezătorul, spunând: „Iată Mielul lui Dumnezeu” și din acel moment Ioan a devenit unul dintre primii care L-au urmat pe Miel. Apoi el a descoperit că nu crucea era sfârșitul căii (atunci ar fi fost suficientă prima chemare din Ioan 1). În Ioan 21 vedem că, pe când Ioan, Petru și alți ucenici luau masa împreună cu Domnul, în acea atmosferă de dragoste, Domnul cel înviat l-a chemat pe Petru din nou. I-a spus de două ori: „Urmează-Mă”. Aceasta înseamnă a-L urma pe Domnul nu doar până la cruce, ci mai departe, până la înviere. Dar apoi, pe insula Patmos, Ioan a avut acea viziune din cer. A văzut cerul deschis și a văzut acea scenă în care Domnul Isus tocmai Se înălțase la cer. Așa scrie literal: *el a văzut un Miel care părea înjunghiat de curând*. Acel Miel tocmai fusese înjunghiat pe cruce, dar acum era în cer. Trecuse deja prin răstignire, înviere și înălțare, iar acum era glorificat, fiind în mijlocul tronului, uns ca Împărat și Cristos.

Ceea ce a văzut Ioan era identic cu ceea ce a spus Petru la Rusalii. A văzut o carte pe care nimeni nu era vrednic să o deschidă. Apoi vedem cum Mielul a primit cartea din mâna Tatălui, ceea ce înseamnă că El este Cristosul. Potrivit cu ce spune Psalmul 2, acest titlu urma să fie dat lui Mesia cel așteptat. Cristos era într-adevăr Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, și în mod categoric era vrednic să deschidă cartea. În momentul în care a primit acea carte - El a primit faptele din întregul Univers -, Dumnezeu L-a uns ca Împărat și Cristos. Dar aceasta este doar o latură, căci, potrivit cu ce a spus Petru, El a primit și Duhul Făgăduinței, pe care L-a turnat pe pământ. Râul de apă vie a început să curgă în ziua de Rusalii pe pământ, și o sută douăzeci de oameni din camera de sus au fost botezați într-un singur Trup. Să privim deci consemnarea lui Ioan cu privire la același eveniment.

Mielul avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul. În Vechiul Testament întâlnim un singur Duh Sfânt al lui Dumnezeu, dar acest număr - șapte - se referă strict la plinătate. Deci la Rusalii, când Duhul lui Dumnezeu a fost turnat, cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu au fost trimise pe tot pământul. Dar, lucru foarte interesant, cele

șapte Duhuri ale lui Dumnezeu sunt reprezentate prin cele șapte coarne și șapte ochi ai Mielului. Ce fel de Duh a fost turnat pe pământ în ziua de Rusalii? Acest Duh este Duhul Mielului, adică Mielul are acel Duh. La Rusalii a fost turnat acel Duh Sfânt pe pământ. Iar Duhul Mielului este Duhul crucii. Pavel a spus: „N-am avut de gând să știu... altceva decât pe Cristos și pe El crucificat”. Tot el a mai spus: „iudeii cer semne și grecii caută înțelepciune”. În ochii iudeilor, crucea era o piatră de poticnire, iar în ochii grecilor, o nebulă. Dacă puterea lui Isus ar fi fost mai mare decât a Imperiului Roman, atunci Cristos ar fi trebuit să răstignească Imperiul Roman pe cruce – aceasta ar fi fost o demonstrație de putere, dar, spre dezamăgirea tuturor iudeilor, a fost invers, și toți s-au poticnit, mai ales că în Deuteronom scrie: „Blestemat este oricine este atârnat pe lemn”. Ei nu au putut crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dar, potrivit mărturiei lui Pavel, Cristos răstignit este întotdeauna înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, iar slăbiciunea lui Dumnezeu este mult mai puternică decât tăria oamenilor, nebulă lui Dumnezeu este mult mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor. Acum deci Mielul avea șapte coarne și șapte ochi: cele șapte coarne reprezintă puterea, iar cei șapte ochi, înțelepciunea. Cristos răstignit este întotdeauna înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu.

În ziua de Rusalii Duhul Sfânt a fost trimis pe pământ; știm că acesta este Duhul crucii. Dacă ești umplut cu un astfel de Duh, ești umplut cu puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Deci când vorbim astăzi despre umplerea cu Duhul Sfânt, vorbim despre a fi umpluți cu Duhul Mielului. Iar atitudinea noastră va fi atitudinea Mielului. Pe Cruce El a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”, după ce fusese chinuit îngrozitor. Crucea este cel mai crud instrument de tortură din istorie. Orice om răstignit trecea printr-o agonie cumplită, iar momentul în care crucea era ridicată era atât de dureros, încât, pentru a-l putea suporta, cel crucificat ajungea să blesteme. Era singurul mod prin care își putea ușura durerea. Dar în loc să blesteme, Domnul nostru i-a binecuvântat pe cei care L-au răstignit, S-a rugat pentru vrăjmașii Săi – acesta este Duhul Mielului.

Acest lucru nu este ușor; nu este o dovadă de slăbiciune, ci de putere. De aceea Matei Îl arată pe Isus Cristos ca Împărat, Leul din seminția lui Iuda. Când S-a rugat pentru vrăjmașii Lui, Domnul Isus a demonstrat puterea lui Dumnezeu. E nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a iubi în loc de a urî. E nevoie de puterea lui Dumnezeu pentru a te putea ruga pentru vrăjmași tăi. Isus Și-a învățat ucenicii să întoarcă și celălalt obraz, să meargă și a doua milă, să dea și cămașa. În clipa când cineva te lovește peste obraz, acel om se simte foarte satisfăcut. Nu se așteaptă să întorci și celălalt obraz. Dar gândiți-vă: Cine

este mai tare? Cine dă dovadă de putere? Cel care lovește sau cel care întoarce și celălalt obraz? E nevoie de un caracter de leu pentru a face asta. Potrivit legii romane, în anumite condiții puteai fi forțat să mergi o milă, de exemplu, pentru exerciții militare. Și trebuia să te supui. Dar legea romană încerca să-și protejeze oamenii de abuz, așa că specifica: o singură milă. După o milă, puteai refuza să mergi mai departe. Totuși, Domnul Isus le-a spus ucenicilor să meargă încă o milă. Acesta este Duhul Mielului: Conducerea romană cerea o singură milă, însă Mielul cere să mergi încă una.

Predica de pe Munte ne arată cum să-L urmăm pe Miel. Domnul a spus să ne iubim vrăjmașii și să ne rugăm pentru ei. Noi știm cum să ne iubim prietenii, însă aceasta e doar o dragoste pe jumătate. Tatăl cerească iubește oamenii buni, cum și noi ne iubim prietenii, și trimite soarele peste ei și ploaia cea bună; dar El trimite strălucirea soarelui și ploaia și peste cei răi, care sunt vrăjmașii Săi. Dragostea Lui este completă. Isus a spus: „Fiți desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cerească este desăvârșit” Putem fi noi la fel de sfinți ca Tatăl nostru cerească? Nu, dar un lucru este posibil: în această chestiune a dragostei noi ar trebui să fim desăvârșiți ca Tatăl nostru cerească. El îi iubește nu doar pe cei buni, ci și pe cei răi. Aceasta este dragostea completă. În loc să ne iubim doar prietenii, Domnul spune să ne iubim și vrăjmașii și să ne rugăm pentru ei. Pe pământ, curcubeul se vede ca o jumătate de cerc, dar în Apocalipsa întâlnim în jurul tronului un curcubeu ca un cerc complet. Noi avem doar un arc în această lume. Cercul se poate găsi doar în cer. Toată dragostea omenească este ca un arc; doar dragostea lui Dumnezeu este un cerc complet.

Domnul nostru ne-a chemat să fim ucenicii Lui. Pe cruce am văzut deja Duhul Mielului. El vrea să ne transforme după chipul Său. De aceea, în Predica de pe Munte ne-a cerut să întoarcem și celălalt obraz, să mergem încă o milă și să ne dăm și cămașa. În acest fel întreaga lume va vedea Duhul Mielului. Dar cine poate împlini tot ce scrie în Matei, capitolele 5, 6 și 7? Probabil v-ați întrebat de multe ori: „În afară de Fiul lui Dumnezeu, cine este în stare să împlinească tot ce se cere în Predica de pe Munte”? Tocmai acesta este răspunsul: Nimeni, în afară de Fiul lui Dumnezeu, pentru că acest Duh este Duhul Mielului. Dar, slavă Domnului, avem o veste foarte bună. De Rusalii, când acel râu de apă vie a pornit de la tron, când Duhul Sfânt a fost trimis pe pământ, noi toți am fost botezați într-un singur trup. Acest râu continuă să curgă și azi. Nu trebuie decât să-ți deschizi gura și să spui Domnului: „Doamne, Te accept ca Mântuitor al meu”, și imediat ești născut din nou, născut din Duhul. Cum poți să-ți iei crucea și să-L urmezi pe Domnul în fiecare zi? În fiecare zi Mielul ne duce la izvorul

apelor vii. Când suntem umpluți cu Duhul Sfânt, suntem umpluți cu Duhul Mielului, reprezentat prin șapte coarne și șapte ochi – aceasta este puterea și înțelepciunea crucii. În felul acesta vom fi gata să întoarcem și celălalt obraz și să mergem a doua milă. Acesta este Duhul Mielului.

Mulți oameni mi-au spus că au avut experiențe cu Duhul Sfânt. Ei spun că au fost botezați cu Duhul Sfânt, că pot vorbi în limbi și că au tot felul de daruri. Unii mi-au spus că au primit darul vindecării. Trebuie să dăm dovadă de discernământ. Dacă cineva pretinde că este umplut cu Duhul Sfânt și dovedește aceasta prin daruri, să nu uităm că în Biblie darul este spre slujire. Nu ai capacitatea de a sluji lui Dumnezeu, iar darul este tocmai în vederea acestui scop. De ce să vorbești în limbi? Este un scop în spatele acestui lucru, nu este ceva pentru plăcerea ta. De Rusalii apostolii au vorbit în limbi pentru ca alții să înțeleagă mesajul Evangheliei. Darul a fost dat pentru clarificare, nu pentru confuzie, ca oamenii să poată înțelege mai clar mesajul Evangheliei. La fel este cu darul vindecării și cu alte daruri – ești echipat pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Acel dar nu trebuie să devină niciodată un mijloc ca tu să ieși în evidență. Motivul pentru care ai acele daruri nu este pentru că tu ești cineva, ci pentru că Dumnezeu L-a înălțat pe Isus în glorie, pentru că L-a uns ca Împărat și Cristos – datorită acestui fapt El a turnat Duhul Său. Dacă ai asemenea daruri, mulțumește-I Domnului pentru ele, dar să știi că Duhul Sfânt niciodată nu vorbește despre Sine, ci întotdeauna despre Cristos. El caută întotdeauna să-L glorifice pe Cristos.

Slujirea ta vine din acel râu de viață. Utilitatea slujbei tale este determinată de măsura de viață pe care o ai. Dacă viața ta nu crește, poți pretinde că ai ceva, așa cum face un copil de zece ani care vrea să fie polițist: se îmbracă cu uniforma de polițist, ia în mână un baston de polițist, dar degeaba stă în intersecție să dirijeze traficul, căci nimeni nu îl va lua în seamă. El are darurile pentru că are uniforma și bastonul, însă nu are viața. Nu are viața de polițist. El pretinde că are autoritatea, dar, în realitate, nu o are.

Viața noastră nu este viața adamică. Viața din Adam este carnală. Viața noastră este viața veșnică, viața lui Cristos. Cum pot să știu dacă ești umplut cu Duhul Sfânt? Nu privesc la slujirea ta, ci la viața ta. Dacă într-adevăr trăiești asemenea lui Cristos, atunci voi vedea Duhul Mielului. Voi vedea că întotdeauna întorci celălalt obraz și mergi încă o milă. Cunosc o femeie din China care avea o fire destul de violentă. Blestema tot timpul și oamenii se fereau din calea ei. Ei bine, într-o zi a fost mântuită, dar niște tineri au pus la îndoială credința ei. Într-o zi, un tânăr a încercat să o testeze pe această soră. A scos un cartof din

pământ, a lovit-o, după care a fugit. Știa cum reacționa ea de obicei, dar spre surprinderea lui, de data aceasta ea nu a făcut nimic. S-a dus liniștită acasă în grădina din spate și a plantat acel cartof în pământ. Peste un an, din acel singur cartof au ieșit mai mulți. A luat două plase de cartofi și s-a dus la casa celui tânăr. A bătut la ușă, tânărul i-a deschis, iar ea l-a întrebat: „Îți aduci aminte de mine? Anul trecut m-ai lovit cu un cartof. Acel cartof a adus rod. Toți sunt ai tăi”. Fraților, acesta este Duhul Mielului. Sunt convins că ea era umplută cu Duhul Sfânt, pentru că o persoană normală, când este insultată, are nevoie de foarte multă putere pentru a rezista ispitei de a-și apăra demnitatea. Uneori este nevoie de multă putere pentru a răbda. Când soțul te rănește profund, este nevoie de multă putere pentru a nu răspunde cu aceeași monedă. Poți întoarce obrazul? Mulți oameni încearcă să-și țină gura prin propriile puteri. Dacă nu ești umplut cu Duhul Sfânt, nu vei întoarce niciodată celălalt obraz.

Dacă citim în Matei, de la capitolul 5 la capitolul 7, ne gândim că aceste cerințe sunt mai înalte chiar și decât cele din Vechiul Testament. Acolo scrie să nu uciți. Crima este un act exterior: când oamenii văd actul respectiv, știu că ești păcătos. Dar Domnul spune că chiar dacă numai îl urăști pe fratele tău, este tot una cu a ucide. În Vechiul Testament se spune să nu curvești, dar în Predica de pe Munte se spune să ai grijă de ochii tăi. Vedem că cerințele Predicii de pe Munte sunt mult mai înalte decât cele din Vechiul Testament. Domnul nu a încercat niciodată să îndepărteze legea. Problema este că, dacă în Vechiul Testament acel standard al legii era foarte greu de atins, în Predica de pe Munte standardul este și mai înalt. Dacă vrei să devii ucenic al lui Cristos, să-L urmezi pe Miel oriunde merge, standardul este cel dat în Matei 5-7. Dar noi nu suntem în stare nici măcar să atingem standardul Vechiului Testament. Cum este posibil atunci să întoarcem și celălalt obraz, să-i iubim pe vrăjmașii noștri și să ne rugăm pentru ei? Mielul cere aceasta și tot Mielul este Cel care dă puterea necesară. Mielul niciodată nu Își coboară standardul, dar oferă un belșug de resurse pentru atingerea lui. Mielul ne conduce la izvorul apelor vii, iar apa vorbește despre Duhul. În acest fel suntem umpluți cu Duhul, iar oamenii pot vedea Duhul Mielului în noi. Duhul Sfânt este reprezentat de cele șapte coarne și cei șapte ochi ai Mielului, adică această putere de a întoarce și celălalt obraz și de a ne iubi vrăjmașii este una din cele mai mari puteri din Univers. Este puterea lui Cristos când a fost răstignit pe cruce.

Astăzi, deși trăim niște vremuri foarte confuze, cuvântul lui Dumnezeu este foarte limpede. Desigur, dacă viața ta este bogată, din izvorul vieții din tine Îl vei sluji pe Dumnezeu și ți se vor da și daruri. Poate ești misionar, de exemplu,

dar când e prea cald afară, te adăpostești în camere cu aer condiționat. Poate că acum predai la o școală, și desigur, lucrezi pentru Dumnezeu. Dar dacă Dumnezeu te-ar trimite în Amazonia, ca să vestești Evanghelia băștinașilor? Problema este că ei nu sunt niște oameni educați, și dacă folosești limbajul curent, nu o să te înțeleagă. Dar dacă într-o zi ai o experiență asemenea lui Pavel, care a fost mușcat de un șarpe și, totuși, nu a murit, aceea este o minune. De ce a făcut Domnul minunea respectivă? De ce nu face Domnul o astfel de minune pentru tine în Oradea? Pentru că aici nu ai nevoie de ea. Dacă spui: Vreau să-mi dau viața Domnului, vreau să merg în cel mai dificil loc, vreau să fiu martir, atunci, când te vei întâlni cu canibali și le vei vesti Evanghelia, degeaba le vei vorbi în limba ta, căci nu vor înțelege. Ei înțeleg doar limbajul minunilor. Atunci poate vei primi darul să vorbești în limba pe care o înțeleg ei sau să fii mușcat de un șarpe și, totuși, să trăiești.

Când Duhul Sfânt a fost turnat, Duhul Mielului a fost trimis peste tot pământul, iar acum El este în tine și în mine. Nu doar că ești umplut cu Duhul Sfânt, ci acel Duh al vieții curge în afară, se revarsă. Când se întâmplă acest lucru, ești capabil să întorci și celălalt obraz, să mergi încă o milă, să îți iubești vrăjmașul, să te rogi pentru el și, prin harul lui Dumnezeu, ajungi să fii desăvârșit ca și Tatăl ceresc în această chestiune a dragostei. În acest fel suntem transformați după chipul lui Cristos. A-L urma pe Domnul nu înseamnă întotdeauna suferință. Mulți creștini suferă mult, dar sunt suferințe firești, care nu au nimic de-a face cu purtarea crucii. Normal că suferi când vrăjmașul te lovește peste obraz, dar suferi cu un scop. Suferința înseamnă tragedie, și este o mare pierdere să se termine totul aici. Dacă ești umplut cu Duhul Sfânt, întorci și celălalt obraz, te rogi pentru vrăjmașul tău și ești schimbat după chipul Mielului. Exact acest lucru s-a întâmplat când Ștefan a fost ucis cu pietre. Pe de o parte el a fost umplut cu Duhul, pe de altă parte a fost umplut cu pietre – dar atunci a putut el să rostească acea rugăciune care ne aduce aminte de ce s-a întâmplat pe cruce. Nu e de mirare că Domnul S-a ridicat în picioare în cer pentru a-l întâmpina pe Ștefan, martirul. În mod normal, Domnul nostru șade la dreapta lui Dumnezeu, dar când Ștefan era aproape de moarte (el parcursese calea Mielului până la capăt), în ceruri chiar și Domnul Isus a stat în picioare și l-a întâmpinat pe cel care L-a urmat cu atâta credincioșie pe Miel.

Să ne întoarcem acum la Evanghelia după Ioan. Am menționat deja Rusaliile, un fapt istoric prin care cu toții am fost botezați într-un singur trup. Din acea zi acel râu continuă să curgă, iar cerul este legat de pământ prin acest râu al apei vii. Dacă Duhul Sfânt locuiește în noi, adică dacă acea apă a vieții este în

noi, înseamnă că Duhul Mielului locuiește în noi. Cristos, prin Duhul Sfânt, locuiește în noi. Putem vorbi despre Cristosul care se află în noi. Dar mai mult decât atât: astăzi, deoarece Duhul deja este în noi, Mielul ne duce în fiecare zi la apele vieții. Care este acea cale? Este un lucru interesant: dacă citim Evanghelia după Ioan, de la capitolul 1 până la capitolul 7, vedem o imagine frumoasă a modului în care ne duce Mielul la izvorul apelor vii după ce am fost născuți din nou. Aceasta este aceeași cale pe care Ioan l-a urmat pe Domnul după înălțarea Sa.

Evanghelia după Ioan poate fi împărțită în două părți: de la capitolul 1 la capitolul 7 și de la capitolul 8 la capitolul 21. Este foarte simplu. Întreaga carte vorbește despre modul în care trebuie să Îl urmăm pe Miel. Primele șapte capitole, de la Betania, următoarele, spre Betania – de la Betania spre Betania. Dacă vrem să cunoaștem drumul de la Betania, îl găsim în primele șapte capitole, iar de la capitolul 12 la capitolul 21 este drumul spre Betania. Să parcurgem rapid prin primele șapte capitole.

În capitolul 1, versetul 4 scrie: „În El era viața”, în capitolul 3 scrie că Dumnezeu atât de mult a iubit lumea, încât cei care cred în El primesc viața veșnică. Dacă citim despre grădina Edenului, vedem acolo pomul cunoștinței binelui și răului și pomul vieții. Ce fel de viață este aceasta? În Ioan 1:4 scrie că în El era viața. Deci Cristos este sursa oricărei vieți. Dar această viață era ascunsă în Dumnezeu. Așa scrie și în Coloseni. Această viață este o viață cerească, dar noi suntem pe pământ – cu cât privim mai mult acea viață, ne dăm seama cât de departe este de noi. Este ca apa din muntele Hermon. Acum se poate vedea apa curgând de acolo, dar dacă o căprioară ar fi stat la poalele muntelui Hermon cu mulți ani înainte ca stânca aceea să se fi despicat, apa i-ar fi fost total inaccesibilă. Înțelegeți? Acesta este Ioan 1: „În El era viața”. Viața aceea era ascunsă în cer în Dumnezeu.

Ei bine, când ajungem la capitolul 4, Îl vedem pe Domnul Isus punându-i femeii samaritene aflate lângă fântână: „Oricine bea din această apă va înseta din nou, dar cine bea din apa pe care o voi da Eu nu va înseta niciodată, ci apa pe care o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă țâșnind în viața veșnică”. Deci *oricine*, nu doar femeia samariteană, ci și voi și eu; dacă bem din apa pe care o dă Domnul, nu vom mai înseta niciodată, ci această apă, potrivit cu ce a spus Domnul, va deveni, în femeia samariteană și în noi, un izvor de apă vie țâșnind în viața veșnică. În text apar două fântâni: o fântână exterioară din care femeia samariteană, dacă va bea, va înseta din nou – de aceea ea a și avut cinci soți, și fântâna din noi, în care se transformă apa pe care o dă Domnul,

țâșnind în viața veșnică. Deci din primul capitol vedem că viața era în Cristos, în cer, imposibil de ajuns, dar în capitolul 4 se spune că viața aceasta, apa aceasta va fi în noi. În lăuntru nostru avem un izvor, ceva suficient de adânc, iar apa vie este în acest izvor, care vorbește despre duhul nostru. Fraților, în fiecare dintre noi este duh. Duhul Sfânt este în duhul nostru. Această apă vie este în izvorul nostru. Slavă Domnului pentru aceasta. În capitolul 1: viața este în El. Dar acum viața este în noi. Acel Cristos ceresc locuiește acum în noi.

Dar ce s-a întâmplat între capitolul 1 și capitolul 4? La început apa era doar sus pe munte, dar la urmă căprioara a ajuns să bea din acea apă – ce s-a întâmplat? Stânca a fost despăcată. Cutremurul a despăcat stânca. Acum apa nu mai este inaccesibilă pentru noi. Gândiți-vă: când căprioara va bea din râul Jordan, ce va spune? Viața, apa este în mine. Înainte era acolo, în cer, imposibil de ajuns la ea, dar acum nu voi mai înseta, pentru că apa este în mine. Când Isus Cristos a murit pe cruce, când mânia Tatălui a căzut peste Domnul nostru, atunci acea stâncă a veacurilor a fost despăcată. Nu doar atât, ci El S-a înălțat la cer, de unde a turnat Duhul Sfânt. Atunci a început să curgă râul apei vii care leagă cerul de pământ. Astfel, deși noi trăim pe pământ, este ca și cum am fi deja în cer. Cristos este acum glorificat în cer, dar, în același timp, trăiește în tine și în mine.

După ce am fost mântuit, am cerut să fiu botezat. Am trecut printr-un examen foarte serios. Am fost întrebat: „Fiul lui Dumnezeu este acum în ceruri? Este El acum și în tine?” Am răspuns „Da”, și apoi am fost întrebat: „Ți se pare posibil ca cineva care este acum în New York să fie simultan și în Londra?” Le-am dat dreptate și astfel am căzut la examen. Dar, prin harul lui Dumnezeu, astăzi pot spune că El este în cer și El este și în mine. Cum putem azi trăi o viață ca în cer? Totul a început la Rusalii, când râul apei vieții a pornit de la tron, iar acum și-a făcut rezidența pe pământ. Râul continuă să curgă. Fraților, cât timp aveți inima deschisă, voi beți din această apă. Noi am fost născuți din nou, dar în același mod în care am fost născuți din nou vom și crește. Dacă începem cu Duhul Sfânt, trebuie să fim făcuți desăvârșiți tot prin Duhul Sfânt, nu prin puterile noastre. În fiecare zi trebuie să fim umpluți cu Duhul Sfânt. Astfel, Duhul Sfânt va putea lucra în noi. În greacă spune că apa aceea va țâșni înspre viața veșnică. Această apă se mișcă încontinuu. Acel susur blând ne va călăuzi încolo sau înapoi. Datorită acestei mișcări, inima noastră este ca o grădină udată de această apă.

Când Adam și Eva au fost puși în grădina Eden, apa de acolo uda întreaga grădină. Dacă urmaai cursul râului, dădeai de aur, perle și pietre prețioase. Dacă

urmăm călăuzirea Duhului Sfânt, vom găsi aur - natura lui Dumnezeu - și, slavă Domnului, aceasta într-adevăr strălucește în noi. A fi părtași naturii lui Dumnezeu – acesta este aurul. Perlele se formează în interiorul unor făpturi marine care sunt rănite de nisip, dar, în loc să îl respingă, îl asimilează și, astfel, strat după strat, se formează perla. Perla înseamnă că cineva a fost rănit, a trecut printr-o experiență asemănătoare morții, și din acea moarte a rezultat viața. Același lucru vrea Duhul Sfânt să-l producă și în noi. De aceea a spus Domnul Isus că noi trebuie să-l iertăm pe aproapele nostru de șaptezeci de ori câte șapte. Ești rănit? Iartă. Iarăși ai fost rănit? Iartă din nou. De șaptezeci de ori câte șapte. Dumnezeu dorește să formeze în tine o perlă - viață din moarte. Apoi sunt pietrele prețioase. Prima dată când Domnul S-a întâlnit cu Petru, l-a numit Chifa, piatră. Dar în Apocalipsa Petru nu mai este doar o piatră, ci o piatră prețioasă. Mai mult ca sigur e un diamant. Mina de creion este cel mai fragil material din Univers, de aceea, atunci când scriem, nu apăsăm prea tare, ca să nu se rupă. Dar, datorită acestei fragilități este utilă, deoarece putem vedea urma lăsată de ea, literele. Dacă întrebi un chimist, îți va spune că mina de creion este, de fapt, carbon, care e negru, opac și foarte slab, nu suportă niciun fel de presiune. Dar dacă punem puțin carbon într-un loc adânc în pământ și-l supunem la o presiune și temperatură mare, se va transforma în diamant. Acum nu este doar transparent, ci și foarte dur. Petru, în curtea marelui preot, nu a putut suporta niciun fel de presiune. El a căzut nu în fața marelui preot, ci în fața unei slujnice din curte. A fost ca o mină de creion. S-a lepădat de Domnul de trei ori. Dar, deoarece acea apă acționează în noi, în cele din urmă ajungem la diamant, la pietre prețioase. Înainte de martirajul lui, Petru a cerut să fie răstignit cu capul în jos. Acum era ca un diamant. În diamant putem vedea gloria luminii – la fel și cu Petru. În el Îl putem vedea pe Cristos.

Când acea apă udă grădina, vor lua naștere perle, aur și pietre prețioase, pentru ca noi să fim zidiți în Noul Ierusalim. De aceea suntem noi împreună ca Biserică. Biserica este asemenea modelului Noului Ierusalim. În Noul Ierusalim nu găsim decât trei materiale: aur, perle și pietre prețioase. Perlele sunt de fapt porți ale cetății. Știți de ce mulți oameni nu pot crede astăzi în Domnul? Pentru că văd multe biserici, dar nu văd porțile. Dacă Îl lăsăm pe Miel să ne conducă la izvoarele apei vii, atunci, când acea apă ne udă grădina, se vor forma perle, și astfel îi vom conduce pe oameni la Cristos. Acesta este capitolul patru.

Să trecem la capitolul șapte. Vom citi de aici versetul 37: „În ultima zi, ziua cea mare a sărbătorii, Isus stătea în picioare și striga zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de

apă vie”. Aici vorbim despre un râu al apei vii care curge din interior. În greacă se referă la cel mai lăuntric loc al omului. În capitolul patru, viața este în om un izvor de apă vie țâșnind în viața veșnică, dar, din capitolul 4 până în capitolul 7, acel izvor de apă a devenit un râu de apă vie. Capitolul 4 descrie umplerea cu Duhul Sfânt, dar acum este vorba de o revărsare a Duhului Sfânt. Deci, în primul capitol viața este în El, în capitolul 4 viața este în om, iar în capitolul 7 ea a devenit un râu de apă vie. În acest mod ne conduce Mielul la izvorul apei vii, unde Dumnezeu șterge orice lacrimă din ochii noștri. Ce s-a întâmplat între capitolul patru și capitolul șapte? Să explic puțin contextul.

În ziua cea mare a sărbătorii, în ultima zi, Isus a stat în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea”. Este vorba de sărbătoarea corturilor. În fiecare an israeliții mergeau la Ierusalim pentru a ține această sărbătoare. În calendarul evreiesc sunt două cicluri: la începutul primului ciclu este Paștele, iar la începutul celui de-al doilea ciclu este sărbătoarea corturilor. Când această sărbătoare se încheie, se încheie și anul. Evreii veneau la Ierusalim în fiecare an și, când veneau la sărbătoarea corturilor, întotdeauna erau plini de o mare așteptare: an după an ei așteptau venirea lui Mesia. Când va veni Mesia? Din cartea lui Ezechiel știau că atunci când va veni Mesia, va reveni și gloria lui Dumnezeu. Cum puteau ști dacă Mesia a venit?

În primul rând, Templul era un loc al închinării. Te duceai acolo cu animalul pe care îl aveai, preoții îl aduceau ca jertfă, și, o dată pe an, marele preot intra în Sfânta sfințelor pentru întregul popor. Poporul știa cum să se apropie de Dumnezeu în fiecare an. Mai întâi era nevoie de sânge și de aceea se aduceau animale ca jertfă. Apoi se intra în locul sfânt. În Sfânta sfințelor era gloria lui Dumnezeu. Acolo era și chivotul, care simboliza prezența lui Dumnezeu. În fiecare an, un singur om, ca reprezentant al tuturor, intra în prezența lui Dumnezeu; putea să intre doar cu sânge. Templul era locul unde te apropiai de Dumnezeu. Acolo te plecai înaintea Lui și te închinai Lui.

Ei bine, evreii știau foarte bine, din Ezechiel 47, că în ziua în care va veni Mesia, din Templu, de sub altar, va curge apă. De aceea, cu ocazia fiecărei sărbători a corturilor, preoții mergeau la scaldătoarea Siloam, umpleau acolo multe găleți cu apă și le turnau pe altar. An după an Îl așteptau pe Mesia, dar, deoarece El întârzia, ei se încurajau turnând apă pe altar. Prin aceasta ei voiau de fapt să arate că, deși în acel an nu au văzut apa curgând din Templu, așteptau anul următor. Dacă nu a venit anul acesta, nu e nimic, poate va veni anul următor. Înțelegeți cât de însetat era acest popor? Însetau după venirea lui Mesia care să-i scape de asuprire... și așa trecea an după an. „Așteptăm să

vină Mesia - atunci apa va curge din Templu”, Dar nu, nu a venit. „Să așteptăm anul următor. La anul, dacă va veni, apa va curge din Templu” – an după an ei turnau apă pe altar. Domnul știa lucrul acesta, știa că oamenii mergeau acasă cu mâinile goale și de aceea S-a ridicat și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Voi îl așteptați pe Mesia să vină, dar Mesia este deja aici. Dacă veți bea din această apă, nu veți mai înseta niciodată. Ba mai mult, dacă veți bea din această apă, atunci, din cel mai lăuntric loc al vostru vor curge râuri de apă vie”. Ce înseamnă aceasta?

În Ezechiel 47, când Mesia, gloria lui Dumnezeu, a venit, apa a curs din Templu. Potrivit cu ce scrie în Ezechiel, acea apă curgea de la tronul lui Dumnezeu și ieșea din Templu. Iată mesajul lui Dumnezeu: noi suntem Templul lui Dumnezeu. Templul lui Dumnezeu este locul unde se află Duhul Sfânt. Când ne gândim la un templu, ne gândim la un loc de închinare. Când vine Mesia, când gloria lui Dumnezeu revine, Templul nu mai este doar un loc de închinare, ci izvorul apei vie. Fraților, tot ce aveau evreii era o mentalitate religioasă. Oricine vrea să se închine lui Dumnezeu trebuie să se plece – lucru minunat, dar este doar o practică religioasă în sine; trebuie să faci ceva ca să câștigi dreptul la cer. Nu știau că atunci când ajungi cu adevărat în prezența Domnului, bei din apa vie. Iată vestea minunată: oricine crede în Domnul Isus, Duhul Sfânt locuiește în el. De aceea a spus Pavel: „Voi sunteți templul lui Dumnezeu”. Ce înseamnă aceasta? Când apa curge dinlăuntrul ființei noastre, se împlinește profeția din Ezechiel 47. Nu e vorba de un templu fizic Când acea apă curge cu adevărat din noi, Cristos este întronat în noi. Cristos este Împăratul inimii noastre. Din duhul nostru, din cea mai lăuntrică parte a noastră, vor curge în afară râuri de apă vie. În acest fel ne conduce Mielul la izvorul apei vie.

Dar cum devine acel izvor un râu, conform cu Ezechiel 47? La început apa curge doar până la pragul Templului – nu este încă un râu, ci doar un izvor de apă vie; Dar, dacă citim mai departe, vedem că acea apă este măsurată de patru ori. S-au măsurat o mie de coți - apa a ajuns până la gleznă; s-a mai măsurat o dată și apa era până la genunchi; a treia oară era până la talie, iar a patra oară era un râu de apă vie care curgea spre Marea Moartă. Marea Moartă este plină de „moarte”; nu sunt pești acolo. Dar când acel râu de apă vie a curs în Marea Moartă, totul a prins viață, și acea mare a devenit Marea Galileii. O minune. Dar lucrul important este acesta: pentru ca acel râu să devină un râu de apă vie, a trecut prin patru măsurători. Cum ne măsoară Dumnezeu? Cartea Ezechiel vorbește despre gloria lui Dumnezeu. În viața noastră Dumnezeu întotdeauna ne măsoară cu gloria Sa. Înainte de a ieși în oraș, Dumnezeu te

măsoară cum te piepteni, cum te îmbraci - potrivit gloriei Lui sau după moda lumii. Dacă într-adevăr ascultăm și lăsăm crucea să lucreze adânc în noi, acea măsurătoare va face ca viața din noi să crească. Va ajunge mai întâi până la glezne. Măsurătoarea reprezintă judecata lui Dumnezeu, lucrarea crucii. Vom fi judecați, măsurăți. Astfel, oamenii vor vedea umiliția, răbdarea lui Cristos. Aceasta este întotdeauna modalitatea lui Dumnezeu de a ne măsura. După ce am fost măsurați, aflăm cât suntem de departe de chipul lui Cristos. Ne pocăim înaintea Lui, ne mărturisim păcatele, învățăm să iertăm și să uităm, iar după aceea urmează o nouă măsurătoare, și apa vieții ne ajunge până la genunchi, apoi la talie și apoi va deveni un râu.

Avem nevoie de lucrarea crucii în noi astăzi. Noi nu știm cum să ne rugăm, ci îi cerem Duhului Sfânt să preia controlul. Uneori ne gândim că un lucru este bun și ne rugăm pentru el, dar nu știm sigur dacă e corect; alteori ne rugăm pentru o binecuvântare și primim alta. Dar când Duhul Sfânt se roagă pentru noi, El se roagă cu suspine negrăite. Și de ce suspină? Pentru că Se uită la noi și ne compară cu chipul Fiului Său – vede că suntem încă departe și că este nevoie de foarte multă lucrare în noi ca să ajungem acolo. Duhul Sfânt suspină într-un mod ce nu poate fi descris. Da, avem apa vie, dar nu ne ajunge decât până la glezne. Totuși, Duhul Sfânt nu renunță niciodată, ci se roagă pentru tine și pentru mine, iar apoi toate lucrurile vor lucra împreună. Nimic din ce ni se întâmplă nu este la întâmplare. Totul este cu un scop: ca noi să fim transformați după chipul Fiului Său. În cele din urmă, după patru măsurători, apa a devenit un râu de apă vie. Aceasta este calea pe care Mielul ne conduce la izvorul de apă vie.

Cum sunt cele patru măsurători? Dacă citim din capitolul 4 la capitolul 7, vedem că Domnul a săvârșit patru minuni. Minunea este o intervenție a lui Dumnezeu. Când Cristos intervine în tine și în mine, El ne măsoară. Acea viață întotdeauna ne dă resurse. Fraților, minunile înseamnă pur și simplu măsurători ale lui Cristos. După cele patru măsurători, creștem. Una dintre minuni este vindecarea fiului slujbaşului împăratesc. Știți cum a răspuns Domnul rugăciunii lui. Astfel, trecem prin măsurătoare, prin lecția rugăciunii, și creștem în Domnul. Apoi este minunea cu paralyticul. Un singur cuvânt din partea Domnului, și omul a fost vindecat, a putut să umble. În context vedem cum, de fapt, toți fariseii erau exact ca acel om paralytic. Aveau cuvântul scris, dar Domnul le-a spus că nu aveau cuvântul în viața lor. Le-a spus: „Voi cercetați Scripturile, pentru că știți că ele au viața veșnică, dar nu vreți să veniți la Mine ca s-o aveți și voi”. Ei aveau cuvintele din carte, cunoșteau soluțiile la toate

lucrurile; omul acela știa că din când în când venea un înger, tulbura apa, și cineva era vindecat, dar nu ajungea niciodată să fie el acela. Nu avem nevoie doar de cuvântul din Biblie, ci de cuvântul din Duh. Așa ajungem la izvorul vieții: cercetând Scriptura și, simultan, venind la izvorul apei vii. Astfel suntem hrăniți de viața lui Cristos.

Dacă recitim cele patru minuni, aflăm din ele niște lecții simple. Prin rugăciune începem să creștem; apoi apa este până la glezne și înțelegem motivul pentru care putem umbla – pentru că avem cuvântul adevărului și cuvântul vieții. Nu doar *logosul* ci și *rema*, cuvântul viu. Domnul îmi vorbește prin Duhul Sfânt, și cuvântul are putere. (Domnul Isus a spus: „Cuvintele pe care vi le spun Eu sunt Duh și viață”.) Uneori nu putem ierta. Încă îmi aduc aminte de un moment când am fost adânc rănit. Nu am putut dormi o noapte întreagă. M-am gândit: „Mâine voi merge și-i voi spune un singur cuvânt acelui om. Dacă el m-a rănit astfel, încât nu am putut dormi o noapte întreagă, eu îi voi spune un cuvânt care să-l facă să nu doarmă o săptămână!” Am fost foarte rănit. I-am spus Domnului: „Fiind creștin, nu pot face asta, așa că voi demisiona din calitatea de creștin pentru o zi. Acceptă-mi demisia pentru o zi, și apoi voi fi creștin din nou!”. Dar când am încercat să pun în practică decizia, apa aceea a început să curgă și să mă ude, și a venit la mine cuvântul: când Isus a fost pe cruce, un soldat l-a străpuns cu sulița în coastă și de acolo a ieșit sânge și apă – sângele pentru iertare și apă pentru viață. Acel cuvânt a devenit *rema* pentru mine. Eu nu puteam să umblu, nu puteam să iert, voiam să renunț la creștinism pentru o zi, dar Duhul Sfânt a refuzat și mi-a adus înainte acea imagine. Nu doar să iert, ci să dau viață.

Când copiii greșesc, părinții îi iartă, dar îi pedepsesc. Nu așa este și la Domnul nostru. Noi suntem chemați să iertăm de șaptezeci de ori câte șapte. Asta înseamnă că, tot la două minute, Andrei putea să-l rănească pe Petru. Petru a întrebat: „Să-l iert pe fratele meu Andrei de șapte ori?” Domnul i-a spus: „Nu, ci de șaptezeci de ori câte șapte”. Evreii trebuiau să ierte de trei ori. Petru s-a lăudat că poate ierta de șapte ori - mai mult decât orice evreu. Petru era un contabil foarte bun. Știa să numere bine de câte ori l-a jignit fratele său. Știa că Andrei l-a rănit de șapte ori, și l-a iertat. Dar Domnul a spus: „Nu, ci de șaptezeci de ori câte șapte”. Ce înseamnă asta? Petru știa să ierte, dar nu știa să uite. El ținea contabilitatea greșelilor fratelui său. De șaptezeci de ori câte șapte înseamnă nu doar să ierți, ci și să uiți, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În felul acesta se formează perla, pietrele prețioase și, mai mult, în felul acesta putem să umblăm. Suntem paralizați de treizeci și opt de ani, dar, la un singur cuvânt al Domnului, putem să iubim și să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri.

Acasă puteți să recitiți cele patru minuni în această lumină. Acelea sunt cele patru măsurători ale apei care, dintr-un izvor ce curge din Templu, devine un râu de apă vie. Aceasta se întâmplă din capitolul 1 până în capitolul 7. Veți afla că, după înălțarea Domnului, râul apei vieții din cer poate fi experimentat nu doar de Petru, ci și de noi, astăzi. În El era viața, dar datorită a ceea ce a făcut El pentru noi pe cruce, această viață este acum și în noi. Mielul ne conduce la izvorul apei vie. Această apă udă grădina noastră, iar noi trecem prin cele patru măsurători - patru minuni, patru lucrări ale Domnului în viața noastră -, ca, în cele din urmă, râul vieții să se reverse și din noi. Iar acea apă va curge în Marea Moartă. Acel râu va ajunge pretutindeni în Oradea și pretutindeni în România. Fraților, nu vă dați seama ce impact are acest lucru asupra lumii. Aceasta este calea de a-L urma pe Miel. El este astăzi pe tron, El este centrul tronului, dar este și în noi. Viața este în tine și în mine. El ne conduce la izvorul apei vie, unde Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Domnul să vorbească inimilor noastre.

Să ne rugăm: *„Doamne, cât de repede am ajuns la sfârșitul acestei conferințe! Dar acesta nu este sfârșitul cuvântului Tău. Tu vei continua să vorbești fiecăruia dintre noi. Tu ne vei conduce mai departe spre izvorul apei vie. Știm că Tu vei șterge orice lacrimă din ochii noștri. Amin”*.

Oradea, 2008